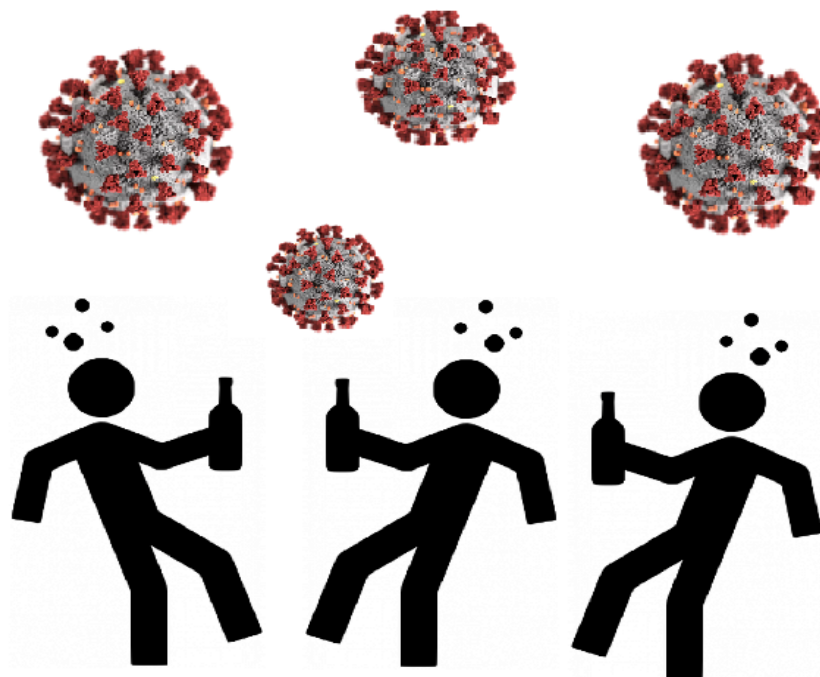

Unges sociale adfærd under COVID-19

Basisprojekt 2 Samfundsvidenskabelig bachelor – 2. semester Roskilde Universitet

Gruppe 14:

Kristian Tofte Rasmussen (70954)

Lea Lemberg Bræstrup (71170)

Luna Lund Nielsen (61029)

Mads Fischer (70967)

Rebekka Kragh (71040)

Vejleder: Jakob Lindahl

Antal anslag: 126.210

Referencesystem: Harvard

Afleveringsdato: 26 maj 2021

Abstract

The purpose of this project is to examine how the individual needs for social interaction and the individual sense of responsibility for the community, influence the behaviour of the danish youth, during the COVID-19 pandemic.

Data from the HOPE-project will show some general tendencies in the behaviour of the danish populations, towards their attitude and their behaviour during the pandemic. To get a deeper understanding of these tendencies, this paper will include six semi-structured interviews focusing on the individual opinions, needs, and morals as well as the mentality towards the community. This data will be used to get an understanding of why, how, and where the youth deviate from the assembly ban.

This project will analyse the data, by applying a phenomenological analytical perspective, which gives an insight in how the respondents feel their individual everyday life is affected by the pandemic. Focusing on the assembly ban this paper will furthermore examine how the individuals each cope with the limitations during COVID-19, and in what way their individual need for social interaction influences their behaviour.

By including four sociologists, Goffman, Blumer, Schütz and Bauman, each will contribute with different understandings of what influences human choices and actions. The paper will unfold the many different factors that are contributing to the individual behaviour during the pandemic. Additionally, the paper will, based on Tim Creswell's understanding of place, and Jan Gehl's view on social interaction in public spaces, examine how the use of public spaces affects behaviour during the pandemic.

Furthermore, this project will discuss whether the young generation are lacking responsibility to take part in stopping the virus from spreading, due to being the generation with the highest infection rate in Denmark, and if they have a more laissez-faire attitude towards the restrictions, or if their behaviour can be justified. Finally, a conclusion will include how the individual needs for social interaction and individual sense of responsibility, are affecting the young generation's behaviour during the pandemic.

Indholdsfortegnelse

Unge sociale adfærd under COVID-19	1
Abstract	2
Indholdsfortegnelse	3
Indledende problemfelt	5
Problemformulering	9
Arbejdsspørgsmål	9
Teori	10
Udeaktiviteter	10
Social kontakt i det offentlige rum	11
Sense of place	12
Hverdagslivets rutiner	12
Social interaktion	13
Samfundets normer og værdier	13
Frontstage og backstage handlinger	14
Morale forståelse	14
Positionering	15
Operationalisering og anvendelse	16
Metode	18
Fænomenologi	18
Et fænomenologisk perspektiv som metode	18
Til anvendelse i analyse	18
Litteratursøgning og eksisterende viden på området	19
Type af empiri - Kvantitativ empiri	20
Anvendelsen af survey undersøgelsen HOPE	20
Type af empiri - Kvalitativ empiri	21
Valg af inddragelsen af interview	21
Udførelsen af interviews	22
Enkelt eller fokusgruppe interviews	22
Udvælgelse af respondenter	22
Kontakt med respondenterne	22
Interviewguide	23
Transskription	23
Analysemetode	23
Kvalitetssikring af undersøgelsen	24

Analyse	25
Fortolkning af retningslinjerne under COVID-19	25
Forskel mellem anbefaling og restriktion	25
Forskel på retningslinjer i privaten og det offentlige	26
Tidens betydning for retningslinjernes fortolkning	27
Delkonklusion	29
Ændringer i anvendelsen af det offentlige rum	30
Gehl undersøgelse	30
Ændring og behov af sociale kontakter	33
Delkonklusion	35
Social interaktions betydning for håndteringen af forsamlingsforbuddet	36
Studie	36
Fritidsaktiviteter	37
Boligsituation	38
Delkonklusion	39
Individuelle behov og samfundssind	40
Individuelt socialt behov	40
Samfundssinds mentalitet	42
Konfrontation og Individualiseret morale	43
Delkonklusion	46
Diskussion	47
Er de unge imod samfundssindet?	47
Er det primært ungdommens skyld eller har de færre muligheder end andre generationer for socialt samvær?	49
Ungdommen som den mindst udsatte befolkningsgruppe og adfærden herefter	50
Konklusion	55
Litteraturliste	58

Indledende problemfelt

Den 27. februar 2020 blev den første dansker testet positiv for COVID-19, og blot 13 dage senere meddelte landets statsminister, Mette Frederiksen, at Danmark måtte lukke ned for at få smitten under kontrol (Ottosen og Ancher-Jensen, 2021). På daværende tidspunkt havde befolkningen næppe forestillet sig, at vi her 15 måneder efter, stadig mærker nedlukningens og virussens betydning i hverdagen og for samfundet.

Danskernes hverdag blev markant ændret med retningslinjerne, og ordet for 2020 blev af Dansk sprognævn kårede til at være *samfundssind* (Dansk sprognævn, 2020).

Det har i forbindelse med pandemien, været anvendt som en gennemgående motivationsfaktor i bekæmpelsen heraf, med fokus på at stå sammen ved at holde afstand (Statsministeret.dk, 23/03-2020).

Dronning Margrethe benyttede ordet samfundssind, som en opfordring til at samfundets interesser bliver vægtet højere end individets (Berlingske.dk, 17/03-2020). Dette danner således et fælles begreb, som den danske befolkning kan tilskrive sig i bekæmpelsen af COVID-19 pandemien, ved blandt andet at stå sammen, hjælpe samfundets udsatte borgere og overholde retningslinjerne.

Trods at ordet samfundssind har været et fokuspunkt gennem pandemien, særligt i regeringens udmeldinger, er der blandt danskerne ikke en fælles konsensus, om hvorledes og hvordan retningslinjerne bør efterleves. Særligt forskellen mellem restriktionernes lovmæssige forpligtelser, og anbefalingernes opfordrende og vejledende karakter, medfører et tydeligt skel i de individuelle fortolkninger. Dette kan være problematisk, da den individuelle vurdering af retningslinjernes relevans, har indflydelse på ens adfærd, og dermed indvirkning på hvorledes individet indordner sig efter det fælles ansvar i bekæmpelsen af COVID-19.

Anklager og beskyldninger om hvem der bærer skylden i spredningen af smitte, har bevæget sig mellem flere befolkningsgrupper. I forhold til retningslinjerne for forsamling, har blandt andet den unge generations adfærd været i mediernes søgelys, og dermed et omdiskuteret

emne. Adfærdsforsker Pelle Guldborg Hansen antog i pandemiens begyndelse, at de unge ville blive de helt store smittespredere, grundet deres store sociale behov.

» De unge har et socialt netværk, der er langt mere aktive end voksne mennesker har. De vil stadig mødes med deres venner, kysse og have bajere. De bliver hurtigt utålmodige og vil ud og have det sjovt « (Bruun, 2020).

Hvad ligger der til grund for disse afvigelser? Er de unge i virkeligheden den generation som afviger mest fra retningslinjerne? Eller er de unges sociale adfærd under COVID-19, som Hansen påpeger, blot blevet en afspejling, af at deres individuelle behov og egen interesse går forud for samfundet, eller er der andre faktorer som spiller ind?

COVID-19 retningslinjerne som regeringen det seneste år løbende har meldt ud, har ændret den velkendte hverdag. Restriktioner som mundbind, hjemmeundervisning, nedlukning af fritidsaktiviteter, forsamlingsforbud, samt anbefalinger om afspritning og isolation, mm., har formet Danmark og dermed begrænset hverdagens almene muligheder og vante adfærd.

Et interessant aspekt til dette findes i ”HOPE - How Democracies Cope with COVID-19 A Data-Driven Approach” fra Århus universitet, der har foretaget survey-studier på den danske befolknings adfærd og holdning til COVID-19 pandemien (Petersen og Roepstorff, 2021). Målingerne understøtter, at retningslinjerne for flere borgere har besværliggjort muligheden for at opretholde den velkendte hverdag, som den var før COVID-19.

I den forbindelse er det særligt interessant at undersøge hvad der sker, når disse dagligdags rutiner forstyrres, og hvordan dette påvirker de unges adfærd under COVID-19, samt hvilke konsekvenser det har på godt og ondt. Ungdommen er i denne sammenhæng særlig relevant, da denne gruppe før pandemien har været vant til en hverdag præget af stor social omgang og rutiner, i både det private og offentlige rum.

Retningslinjerne har resulteret i, at der er mange offentlige og indendørs rum, der ikke længere er mulige at færdes i. Barer, caféer og andre offentlige steder, der før COVID-19 har dannet rammen for unges sociale samvær, er i forbindelse med retningslinjerne blevet skærpet og til tider helt frataget. Der kan derfor opstå et behov for at genopfinde en ny anvendelse af rummet, hvor der endnu er mulighed for at have social omgang.

Her er særligt de udendørs rum blevet anvendt på ny. Offentlige trapper er blevet forvandlet

til platforme for styrke- og konditionstræning, og dates samt kaffeaftaler er rykket fra caféerne ud til de grønne områder.

Arkitekten Jan Gehl beskriver hvordan det offentlige rum er designet til social interaktion, og fokuserer på hvordan befolkningen anvender rummene, og hvilke aktiviteter de foretager sig (Gehl, 2007). Under pandemien er det offentlige rum blevet underlagt en række begrænsninger, og derfor er det særligt interessant at undersøge hvordan rummenes anvendelse er blevet ændret. Parker og store offentlige pladser, som søerne og Israels plads, der oprindeligt er designet til at være samlingspunkt for både store og små sociale arrangementer, har grundet nedlukningen resulteret i, at langt flere søger til disse områder i en højere grad. Samtidig med dette, har forsamlingsforbuddet ikke har lagt op til at rummene anvendes til større forsamlinger, som de oprindeligt er tiltænkt.

Det kan være problematisk, at rummets oprindelige design forbliver intakt, men at der er lagt en række begrænsninger ned over befolkningen, som indskræper deres handlemuligheder. Steder hvor bænke og trappeafsatses ikke kan fjernes og spærres af, indbyder til samme anvendelse som før pandemien. Det bliver derfor op til befolkningen selv at vurdere, hvad der er en acceptabel adfærd i det offentlige rum.

De unge benytter i langt højere grad offentlige udendørs- og indendørs aktiviteter idet de, som Hansen tidligere påpeger, er meget sociale og har et større behov, for at færdes i deres store sociale netværk (Bruun, 2020). Den ældre generation har derimod ofte familieliv og hverdagsrutiner, der udfolder sig i hjemmet, hvilket gør at de i denne forbindelse ikke er ramt af nedlukningen af de offentlige mødesteder i samme grad. Nedlukning af de offentlige steder, har for de unge besværliggjort muligheden for at opretholde de aktiviteter og rutiner, som er værdifulde i deres hverdag.

Dette understøttes i endnu en undersøgelse fra HOPE, der viser at den unge generation føler sig mere ensomme, som følge af pandemien (Petersen og Roepstorff, 2021, graf 18.1).

Dette kan være et udtryk for en konsekvens der opstår som resultat af, at unge ikke kan indfri deres sociale behov som de plejer, hvilket sætter et fokus på vigtigheden i at have social omgang, der bidrager til en værdifuld hverdag, og medvirker til at have det godt.

De daglige rutiner medvirker til at forme en følelse af stabilitet i tilværelsen, og det er derfor

relevant at undersøge, hvilken betydning det har når de ting der er værdifulde i vores hverdag begrænses, og hvordan det påvirker individets adfærd under COVID-19.

Det er hertil relevant at undersøge, hvorvidt den individuelle vægtning af behov, er en relevant faktor i forbindelse med at bryde retningslinjerne. Ligeledes er det også et interessant aspekt at undersøge hvordan individets forhold til samfundssind, og dets individualiseret morale, påvirker dets adfærd. Hvordan de fortolker retningslinjernes betydning, og hvad der ligger til grund for dette, samt hvorledes rummets ændring under pandemien har haft betydning for unges sociale samvær.

Vi har ud fra ovenstående udarbejdet følgende problemformulering.

Problemformulering

Hvordan har individets individuelle behov for social interaktion, og samfundssindsmentaliteten indflydelse på unges sociale adfærd under COVID-19?

Arbejdsspørgsmål

1. Hvordan fortolkes forskellen mellem henholdsvis restriktioner og anbefalinger af danske unge?
2. Hvordan har anvendelsen af det offentlige rum ændret sig under COVID-19 og hvilken betydning har det for unges sociale adfærd?
3. Hvilke faktorer kan påvirke ungdommen til at afvige fra retningslinjerne for forsamling, og hvordan vægter de deres individuelle behov op imod samfundets?
4. Hvorledes kan den unge generation beskyldes for manglende samfundssind?

Teori

I de kommende afsnit vil der blive præsenteret teori, der omhandler rum og sted samt deres betydning, for samfundet og individets handlemuligheder. Udvalgte begreber og perspektiver er med til, at danne en baggrundsviden omkring rummet og dets anvendelse, både offentligt og privat.

Dernæst redegøres for forskellige sociologiske perspektiver, omhandlende sociale samhandlingsteorier, til at danne en teoretisk baggrundsviden og forståelse for forskellige forhold mellem individ og dets adfærd.

Kombinationen af rum og sted teori, samt den anvendte teori om sociologiske perspektiver, vil anvendes i kombination med en empirisk undersøgelse, til at udarbejde en analyse og besvare problemformuleringen.

Udeaktiviteter

Den danske arkitekt og byplanlægger Jan Gehl (f. 1936) inddeler det offentlige rum i tre slags udeaktiviteter, heraf nødvendige aktiviteter, valgfri aktiviteter og sociale aktiviteter.

De nødvendige aktiviteter består ifølge Gehl af de hverdagsrutiner der opfattes som påtvungne og nødvendige aktiviteter, for at få hverdagen til at hænge sammen, for eksempel at gå i skole, på indkøb, lave mad, betale regninger, til at vente på bussen og lignende aktiviteter (Gehl, 2007). Disse nødvendige aktiviteter er inkorporeret i alles hverdag, da de anses for at være nødvendige for at leve. Disse aktiviteter påvirkes derfor sjældent af fysiske forhold, og foregår i alle årets måneder og ugens dage.

De valgfrie aktiviteter er de handlinger der selv vælges at foretages, når der er lyst og adgang til de faciliteter der muliggør det, givet at de ydre vilkår tillader det. Eksempler her kan være at sætte sig på en ledig bænk i parken, hvis solen skinner og der er en behagelig temperatur (Ibid., 2007).

De sociale aktiviteter måles på tilstedeværelsen af andre mennesker omkring en selv. De opstår typisk som følge af en af de 2 andre udeaktiviteter, da sociale aktiviteter skabes når personer udfører valgfri eller nødvendige aktiviteter i samme rum som andre, hvor de derigennem mødes, passerer forbi hinanden, hilser eller blot er passiv kontakt, hvor der ses eller høres andre mennesker (Ibid., 2007).

Gehl fremfører følgende grafiske fremstilling, af sammenhængen mellem uderumskvaliteten og mængden af udeaktiviteter (Ibid., 2007).

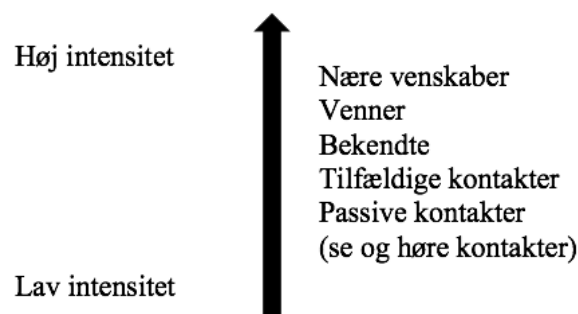
	Kvaliteten af det offentlige rum	
	Dårlig kvalitet	God kvalitet
Nødvendige aktiviteter	●	●
Valgfri aktiviteter	●	●●●
Sociale aktiviteter	●	●

(Gehl, 2007: 9).

Ifølge Gehl er dårlige foranstaltninger i det offentlige rum resulterende i at det udelukkende er de nødvendige aktiviteter der finder sted. De valgfrie aktiviteter er minimale da rummet og de ydre forhold ikke længere motiverer til anvendelsen, hvilket samtidig minimerer de sociale følge aktiviteter, da færre mennesker færdes i det offentlige rum (Ibid., 2007). Har det offentlige rum derimod gode foranstaltninger, ses samme mængde af nødvendige aktiviteter, men af længere varighed, da både det gode fysiske miljø indbyder til flere valgfri aktiviteter, der samtidig medfører flere sociale møder, hvor begge aktiviteter bidrager til at opholde sig længere i det offentlige rum (Ibid., 2007).

Social kontakt i det offentlige rum

Ifølge Gehl er det besværligt at præcisere hvad de offentlige rum kan have af betydning i forhold til at indfri individets behovet for social kontakt. Han påpeger dog, at hans byforskning gennem 40 år, har tydeliggjort at hvis det offentlige rum muliggør mange former for aktiviteter, så øger det den sociale kontakt mellem mennesker. Denne kontakt strækker sig over flere niveauer, fra *lavintensitets kontakt* til *højintensitets kontakt* (Gehl, 2007).

(Gehl, 2007: 13).

Lavintensitets kontakt opstår i de passive møder, hvor omgangen med andre forekommer simpel og udelukkende sker, når der ses og høres andre.

Højintensitets kontakt finder sted i tætte venskaber, og er følelsesmæssige og komplekse relationer. Denne intensitetsgrad danner for Gehl en forsimplet oversigt over de forskellige kontaktniveauer, der kan opstå i det offentlige rum (Ibid., 2007).

Sense of place

Den britiske geograf Tim Cresswell udgav i 2020 en artikel om emnet place. Ordet *place* eller på dansk *sted*, kan på sin vis lyde simpelt, noget der muligvis ikke tænker nærmere over. Til trods for det, beskriver Cresswell hvordan der siden 1970erne har konceptualiseret dette fænomen og derefter tillagt det en ny betydning (Cresswell, 2020: 117). Et *sted* er en placering eller lokation, der gives en betydning og værdi, alt efter hvad der knyttes dertil. På den måde kan et steds betydning differentiere sig blandt forskellige individer. Hvordan steder opleves, tilskrives af den betydning individet forbinder og tillægger det (Ibid., 2020). Dette beskriver Cresswell blandt andet med begrebet *sense of place* eller på dansk: *følelsen af stedet*. Ifølge Cresswell er et sted produceret gennem de aktiviteter der finder sted i det pågældende rum, og samtidig er det stedet der muliggør aktiviteterne. Der opstår derved en cirkulær proces af aktivitet og stedets muligheder. Følelsen af et sted kan således skifte og ændres afhængigt af forskellige faktorer og perioder i ens liv (Cresswell, 2020: 122).

Hverdagslivets rutiner

Den østrigske sociolog Alfred Schütz (f. 1899) anses som værende ophavsmand for den fænomenologiske sociologi, der udspringer fra hverdagslivssociologien og tager afsæt i den filosofiske fænomenologi, grundlagt af Edmund Husserl. Schütz beskriver hverdagslivet som

det at leve i en hverdag med indlejret hverdagsrutiner, bestående af rytmer og rutiner, der medfører en opretholdelse af en følelse af normalitet i vores væren. Han fremhæver samtidig at manglen på dette kan resultere i, at det er svært at fastholde en meningsfuld tilværelse (Ulff-Møller og Jørgensen, 2005: 7). Typisk forstås hverdagsrutiner som en selvfølge, dog kan disse hverdagsrutiner kun opretholdes hvis ikke de udsættes for en gennemgribende forstyrrelse (Ulff-Møller og Jørgensen, 2005: 12).

Denne forstyrrelse betegner Schütz som en chok-effekt der skubber til ens virkelighedsopfattelse og dermed ens hverdagsliv, og kræve at individet tilpasser sig via nye håndteringsstrategier til denne radikale forandring (Ulff-Møller og Jørgensen, 2005: 110). Ydermere fremhæver Schütz, at vores handlingers mening ikke alene kan være subjektive, da andre kan tillægge vores handling en betydning, vi ikke oprindeligt selv havde tillagt den, men samtidig er forpligtet til at stå til regnskab for (Harste, og Mortensen, 2013: 223).

Social interaktion

Den amerikanske sociolog Herbert Blumer (f.1900) hævder at social interaktion er en fundamental formende proces, hvor deltagerne selv opbygger deres respektive handlinger gennem en konstant fortolkning af andres handlinger. I interaktionen med andre opstår der konstant nye muligheder for at redefinerer meningsdannelser, idet Blumer ser selvet som reflektivt, der konstant vurderer hvilke handlinger der kommer én selv til gode. Hermed opstår der under interaktionen med andre, en mulighed for løbende at revurderer, og dermed ændre egne holdninger samt handlinger (Harste og Mortensen, 2013: 219).

Samfundets normer og værdier

Den canadiske sociolog Erving Goffmans (f. 1922) forskning om skikke og det sociale nærvær, beskriver hvordan vi som mennesker, har skikke der ændre sig, alt efter hvilke miljø eller situation vi befinder os i. Samfundets normer og værdier, udgør den respekt eller mangel på samme, som vi gensidigt giver til hinanden og forventer at få igen. Samfundets normer og værdier, udgør således de *underforståede regler*, som Goffman beskriver, er med til at skabe en ramme for hvordan mennesker skal begå sig i samfundet. Normbrud og normafvigelser sanktioneres, og hvis der ikke er kendskab til de underforståede regelsæt, så bliver dette tydeliggjort når nogen afviger fra normen (Harste og Mortensen, 2013: kap 12).

Goffman mener at samhandlingens roller bygger på forpligtende *gensidige forventninger* til hinanden, hvor det forventes at kunne sætte sig i andres sted. Hvis disse normer og

forpligtelser brydes, er det forventeligt at det vil resultere i konsekvenser som for eksempel ændret adfærd. De gensidige forventninger skaber derved en rettesnor, og ud fra situationens sociale struktur tilrettelægges den passende adfærd, og skaber dermed rammerne for de gensidige forventninger (Ibid., 2013).

Frontstage og backstage handlinger

For at individet kan skabe sine egne frie regler, så kræver det at individet har kendskab til de regler og forventninger, der i forvejen er sat i den givne situation (Harste og Mortensen, 2013: 241). Han beskriver måden hvorpå individer korrigerer sit eget selvbillede, for at fremstå bedst mulig overfor andre. Denne indtryksstyring udfolder Goffman med begreberne *Frontstage* og *Backstage*.

Frontstage beskæftiger sig med al det åbenlyse, det er den offentlige fremtræden, måden individet befærd sig på i offentligheden. Denne fremtræden er styret af hvad Goffman beskriver som den personlige front, der består af de handlinger der udtrykkes udadtil (Harste og Mortensen, 2013: 237).

Med begrebet *backstage*, beskriver Goffman den del af vores identitet hvor vi ikke optræder og befinder os på en scene, men der hvor vi som individ slapper af. Vores backstage-identitet er der hvor vi viser vores følelser, som det ikke er muligt at vise til offentligheden eller ikke vil vise når individet er på "scenen". I forhold til frontstage er backstage et mere kontrolleret område for et individ, adgangen til denne del af individet er mere begrænset, i forhold til hvem vi lukker ind (Ibid., 2013).

Det sociale liv består således af nogle rammer, der på forhånd er givet, og som er med til at indramme hvad handlinger der er acceptable for individet, hvorudfra individet tilpasser sin adfærd.

Morale forståelse

Den polske sociolog Zygmunt Baumanns (f. 1925) forfatterskab er præget af en vedvarende interesse for de kritiske samfundsmæssige skæringspunkter, der påvirker menneskers levevilkår. I slutningen af 1980'erne tog Baumanns forfatterskab en ny drejning, der kan karakteriseres som et skift fra den *moderne fase*, til en *moralsk* eller *postmoderne fase* (Jacobsen, 2013: 475). Bauman beskriver den postmoderne verden som et habitat, eller et opholdssted der er mere åbent og pluralistisk, samt mindre determineret og derfor præget af en større valgfrihed. Samfundet er ifølge Bauman konstant under forandring og menneskets liv er blevet mere frisat fra den forudbestemmelse der prægede det moderne samfund. Dette

har resulteret i en lang række nye muligheder og alternativer, men har samtidigt også præget samfundet af en vis usikkerhed og manglende moralske retningslinjer (Ibid., 2013).

Ifølge Bauman har samfundsudviklingen resulteret i en ny moralsk tidsalder, hvor *morale* og en række andre fænomener i en stigende grad er blevet individualiseret, hvilket både skaber potentialer og problemer. Ifølge Bauman byggede moderniteten på en udlægning af etik der stammede fra bibelens beretning om de ti bud, en såkaldt *konformitetesmorale* der undertvang mennesker og fik dem til at indpasse sig, men som også gav sikre men rigide rettesnore for hvad der var rigtig og forkert. Beskriver Bauman hvordan postmoderniteten ikke besidder samme retningslinjer for handling, og mennesket derfor må selv finde vej og tage det fulde ansvar for deres valg. Dette betegner Bauman som *valgfrihedsmoralen*. Bauman identificerer således morale som værende individets egen stillingtagen og ansvarlighed, der henviser til den samfundsmæssigt, sanktionerede handlingsregulerende og -legitimering (Jacobsen, 2013: 477).

I Baumans moralforståelse er mennesket moralsk ambivalente, i det de samfundsmæssige betingelser i høj grad er bestemmende for hvilke handlinger mennesker udfører, samtidigt med at individet selv må stå til ansvar for hvorfor, og hvordan disse handlinger moralsk retfærdiggøres (Ibid., 2013). Den moralske forandring fordrer en eksistentiel frisættelse til at søge egne veje i livet. Ifølge Bauman medfører dette dog at mennesket i stigende grad lever under uforudsigelige vilkår, hvor det moralske selv, altid er hjem søgt af tanken om ikke at være moralsk nok. Bauman beskriver denne selvkritiske tilgang som værende en væren-for-andre, i stedet for en væren-med-andre, hvilket påpeger menneskets ambivalente stillingtagen til handling i det postmoderne samfund (Jacobsen, 2013: 477).

Positionering

Goffman, Blumer og Bauman har alle primært forskellige forståelser af, hvad individet er påvirket af i deres valg af handlinger (Harste og Mortensen, 2013).

For Goffman er enkelte sociale interaktioner underlagt underforståede normer og regler i samfundet, der sætter rammen for den givne situation, styret af hvordan individerne opfatter disse. Alt efter hvilken situation individet befinder sig i, vil der være indlagt bestemte regler for accepteret adfærd, i det pågældende rum, hvilket indrammer ens handlemuligheder ud fra samfundets normer (Harste og Mortensen, 2013: 241).

Blumer modsiger Goffmans opfattelse af selvet, som styret af underforståede normer, da det ifølge Blumer er ensbetydende med, at individets evne til at reflektere over sin væren i verden

overses. Blumer understreger, at selvet er refleksivt, og dermed er i stand til at opfatte sig selv, og handle ud fra hvad der gavner én selv. Det er en konstant formende proces, der giver selvet nye udviklingsmuligheder. Interaktion er ifølge Blumer ikke et udtryk for indlejrede samfundsnormer, men derimod en proces, hvori det udvikles af sig selv gennem interaktionen med andre (Harste og Mortensen, 2013: 219).

Ifølge Bauman, er individet mere frisat og skal derfor hverken vurdere egne handlinger gennem en tolkning af andres, eller være underlagt samfundets normer. Modsat Blumer og Goffman, er der hos Bauman fokus på væren for andre, frem for samhandlingen med andre. Bauman fremhæver at individet er styret af andres reaktioner rettet mod vores handlinger, som tvinger individet til at være moralsk og ansvarlig. Trods individets store frihed, er det underlagt en følelse af utilfredshed over ikke at være moralsk nok (Jacobsen, 2013).

Disse tre perspektiver, udtrykker således forskellige forståelser af hvordan individet træffer sine beslutninger for handling, gennem forskellige synspunkter. De tre forskellige teoretikere kritiserer hinanden, men taler også ind i hinanden. Et sammenspil mellem de tre forskellige teoretiske synspunkter, danner et udtryk for en kompleksitet i forståelsen af individets væren i samfundet. Netop denne kompleksitet bidrager til at belyse de forskellige aspekter, der påvirker individets valg af handlinger, ud fra alle tre teoretiske forståelser af hvad individet influeres af.

Operationalisering og anvendelse

Goffmans beskrivelse af samfundets regler og normer, vil anvendes til forståelse af de normer og værdier som er trådt frem i samfundet under COVID-19 pandemien. Hans begreb frontstage og backstage benyttes til at beskrive hvordan individet opvejer sin adfærd og vælger sine handlinger. Dette underbygges af Blumers teori om at selvet er refleksivt og formes i den sociale interaktion. De gensidige forventninger som Goffman beskriver samfundet bygges på, op imod Baumans moraleforståelse, vil anvendes til at identificerer hvilke faktorer der har indflydelse på individets adfærd under pandemien.

Anvendelse af hverdagsrutiner vil beskrive de rytmer og rutiner, som før pandemien har været en selvfølge i hverdagen. Chok-effekten som Schütz inkluderer, benyttes derefter til at beskrive hvordan Covid-19 pandemien, har haft en gennemgribende indflydelse på

mulighederne for handling og ens hverdag. Gehls aktivitetsbegreber; nødvendige, valgfri og sociale aktiviteter, vil anvendes til at bidrage med en dybere forståelse af hvilke rutinepræget handlinger, der tidligere har været en selvfølge, og hvilken betydning det har at disse ændres. De nødvendige aktiviteter er således de påtvungne aktiviteter individet ikke kan fravælge, hvorimod de valgfrie- og sociale aktiviteter er de handlinger, vi efterfølgende implementerer i vores hverdag. Alle tre aktiviteter er trods deres forskel i nødvendighed, en afgørende rolle til meningsskabelse af individers hverdag, i det de, som Schütz påpeger, er med til at skabe de rytmer og rutiner som opretholder en meningsfuld hverdag.

I den forbindelse vil høj- og lav intensitet kontakter, benyttes til at skabe en forståelse for individets sociale interaktioner i hverdagen. Cresswells begreb sense of place anvendes til forståelse for rummets betydning for individets adfærd, og bidrager til at forstå de tendenser der er opstået i det offentlige rum, samt dets ændring af betydning, grundet COVID-19 retningslinjerne. I den forbindelse vil Gehls aktivitetsbegreber igen anvendes som indikationsfaktorer, til at forstå hvad der giver det offentlige rum sin betydning, og hvordan dette har indflydelse på individets valg af handlinger under COVID-19.

Goffmans begreber, frontstage og backstage, beskriver hvordan individet opvejer sin adfærd og vælger sine handlinger, ud fra en reflektiv proces. Dette er præget af de gensidige forventninger, som Goffman beskriver samfundet bygges på, samt hvorledes en individualiseret morale i samfundet påvirker individets adfærd.

Metode

Fænomenologi

Fænomenologi kan beskrives som *"Læren om det, der kommer til syne eller fremtræder for en bevidsthed"* (Brinkmann og Tanggaard, 2015: 217).

Den filosofiske retning, fænomenologi, blev videreformidlet og introduceret ind i sociologien af Alfred Schütz. At tyde meningssammenhænge var en essentiel metode til at foretage en analyse af sociale fænomener og handlinger. Dette var en motivationsfaktor for Alfred Schütz, der herefter besluttede sig for at undersøge fænomenerne til bunds (Harste og Mortensen, 2013: 220).

Et fænomenologisk perspektiv som metode

En af grundtankerne ved fænomenologi er den *fænomenologiske reduktion*. Med det menes der, at forskeren søger at forholde sig åben, for at tillade en eksakt beskrivelse af et fænomen. Dette bliver også beskrevet som *sætten i parentes*, hvis mål er at placere al forforståelse af videnskabelig karakter i parentes, for at opnå den førnævnte fordomsfrie beskrivelse af fænomenet (Brinkmann og Tanggaard, 2015: 220).

"Den fænomenologiske filosofi er ikke i sig selv en forskningsmetode, men et perspektiv" (Brinkmann og Tanggaard, 2015: 218).

Dette citat beskriver hvordan fænomenologi ikke kan stå alene, men i stedet vil bidrage til at være retningsgivende for empiriske metoder, der dermed vil agere som en guide for processerne i forskningens forskellige faser (Ibid., 2015).

Til anvendelse i analyse

Ved at anvende fænomenologi som supplement til analysen, bidrager det til at forstå hvordan sociale fænomener forekommer hos den enkelte informant, og dermed deres livsverden som de oplever og opfatter den (Brinkmann og Tanggaard, 2015: 227).

Det fænomenologiske perspektiv benyttes i analysen til at søge og forstå komplekse kontekster, ved at undersøge hvordan den enkelte respondents livsverden har ændret sig, og hvordan det har påvirket individerne, i forbindelsen med pandemien.

Litteratursøgning og eksisterende viden på området

Vores projekt tager udgangspunkt i en fælles interesse om unges adfærd. Vi startede ud med en provokation over, at den unge generation var så meget i søgelyset i forhold til afvigelser fra restriktioner og anbefalinger under COVID-19. Derfor begyndte vi at undersøge de unges adfærd under pandemien. Vi har gjort os nøje overvejelser angående vores udvælgelse af nøgleord, da de har en vigtig betydning for hvilke del af virkeligheden der fås et indblik i. Nøgleordene er udvalgt med henblik på at få en indsigt i særligt den unge generations hverdag og opførsel under pandemien. Hertil er kønsperspektivet fravalgt, da unge mænd og kvinder under omtale i medierne, ikke separat har været udpeget, men være samlet under “den unge generation”. Litteratursøgning begyndte derfor med nøgleordene unge, adfærd, COVID-19, corona, Danmark, restriktioner og anbefalinger.

Denne søgeproces åbnede op for adskillige statistikker omhandlende smittetal, og viden med kvantitativt fokus. Vi blev derfor overrasket over, at der ikke fandtes mere viden om unges adfærd, understøttet af et kvalitativt perspektiv. Vores søgeproces skiftede derfor fokus, til at finde teori der omhandlede adfærd, og hvordan adfærden hos unge har ændret sig. Dette omrokkede fokus, gav os færre men mere præcise kilder, og vi begyndte derfor at gå i dybden med disse.

Hertil begyndte vi endnu en søgeproces, hvor vi undersøgte hvorvidt pladser og steders betydning er blevet ændret, og hvad pandemien har betydet for deres tiltænkte anvendelse. Fra vores tidligere søgninger, der primært havde været sociologisk orienteret, bevægede vi os i stedet mere ind i en tværfaglig proces hvor kurset; *planlægning, rum og ressourcer (PRR)*, har fået betydning i udarbejdelsen af projektet.

Under vores søgeproces har vi brugt Rex (Det kongelige bibliotek), som informationsressource, i søgningen efter faglitteratur og samfundstypologier. Ydermere har vi anvendt databaser og hjemmesider, med fokus på COVID-19 og unges adfærd, såsom statens serum institut, Dansk statistik og sundhedsstyrelsens hjemmeside.

For at være sikker på kvaliteten og validiteten af de kilder vi har valgt at inddrage, har vi forholdt os kildekritisk igennem hele litteratursøgningen. Vi har valgt at opstille krav, som kriterier til forfattere, der skal have en akademisk baggrund indenfor deres respektive felt. I udvælgelsen af rapporter og statistikker, har vi sikret os at de har en selektiv udvælgelse og et højt antal respondenter, der sikrer en troværdig generaliserbarhed, og dermed repræsenterer hele den danske befolkning.

På baggrund af vores specifikke litteratursøgning, har vi udarbejdet en problemformulering og tilvalgt både primære og sekundære kilder, som skal hjælpe os med at kunne udarbejde vores projekt. Vores primære kilder består af semistrukturerede interviews, samt rapporter fra HOPE. Vores sekundære kilder består af artikler, der både belyser kritikken af ungdommen under pandemien, og COVID-19's forløb i Danmark, samt fagbøger.

På baggrund af vores litteratursøgning, kom vi frem til at der er udarbejdet en stor mængde viden, på trods af at COVID-19 er en igangværende krise, og kun har eksisteret i Danmark siden marts 2020. Dette kan skyldes at det er en af de mest skelsættende problemstillinger i nyere tid, og derfor har medført en del opmærksomhed fra forskere. Til trods for at den information vi har været i stand til at finde, er meget ny, mener vi at vores indsamlede teori og fremgangsmåde heraf, kan bidrage med en ny synsvinkel på denne eksisterende viden.

Type af empiri - Kvantitativ empiri

Anvendelsen af survey undersøgelsen HOPE

Under vores litteratursøgning opdagede vi det yderst omfattende forskningsprojekt "*HOPE - How Democracies Cope with COVID-19 A Data-Driven Approach*". Deres rapporter anvendes som sekundær data, idet det kvantitative forskningsstudie giver et bredt indblik i den danske befolknings adfærd og holdning til COVID-19 pandemien (Petersen og Roepstorff, 2021).

HOPE-projektet bidrager med en stor mængde forarbejdet data, og det er derfor med vores tidshorisont på tre måneder, en styrke at benytte de eksisterende målinger som supplement. Dertil er de ressourcer som HOPE-projektet har haft til rådighed, en stærk indikator på at målingerne er foretaget hensigtsmæssigt og besidder en høj kvalitet, hvilket danner et godt udgangspunkt, for at udarbejde hverdagslivs interviews der skal bidrage med en dybere forståelse for den eksisterende data (Ejrnæs, 2019: 228).

Den sekundære data, udarbejdet af HOPE, viser gennemsnits holdninger og tendenser hos den danske befolkning. Derfor er vi opmærksomme på at der kan forekomme uregelmæssigheder i deres målinger, der taler ind i flere aspekter end dem vi kvalitativt har valgt at arbejde særligt dybdegående med. Af samme årsag har vi særligt anvendt de kvantitative målinger der er aldersopdelt, så det er muligt at analysere de unges adfærd adskilt fra resten af den danske befolkning.

Den indsamlede empiri åbnede op for en del undrende spørgsmål om, hvordan unge forholder sig til retningslinjerne, hvad der er særligt svært at overholde, hvordan de selv følger og forstår retningslinjerne, hvordan deres hverdag specifikt har ændret sig, og sidst håndteringen af disse i deres sociale møder. HOPE-projektets seneste survey-undersøgelse har belyst, hvordan særligt den unge gruppe, i høj grad oplever sværheden i at overholde retningslinjerne på længere sigt, hvis pandemien og nedlukningen fortsætter som den har gjort frem til april 2021 (Petersen og Roepstorff, 2021, graf 17.2).

Type af empiri - Kvalitativ empiri

De næste afsnit uddyber vores metodiske overvejelser, omkring behovet for dybdegående interviews som supplement til den kvantitative empiri udarbejdet af HOPE-projektet. Valg af interviewform, overvejelser omkring respondenter, og hvordan førnævnte er taget i betragtning under udarbejdelsen af interviewguiden, vil ligeledes blive udfoldet.

Valg af inddragelsen af interview

Vores primære empiri er udarbejdet gennem seks kvalitative semistrukturerede interviews, foretaget hos unge i aldersgruppen 19-25 år. Interviewene fungerer som supplement til de eksisterende målinger udarbejdet af HOPE-projektet. De er tilvalgt grundet en nysgerrighed, der opstod ud fra målingerne om befolknings adfærd. Ved at afholde hverdagslivs interviews med et fænomenologisk perspektiv, er det muligt at synliggøre hvordan unge forholder sig til, og håndterer en forandret hverdag gennem forskellige aktiviteter under COVID-19.

De kvalitative interviews udgør hele vores selvindsamlede empiriske grundlag, og bidrager med en større dybde i emnet og et bedre forståelsesgrundlag, ved at lade individernes egne ord og betragtninger tale for sig selv. Modsat HOPE-projektet der udelukkende bidrager med en mere unuanceret kvantitativ skildring af generelle tendenser under COVID-19 (Poulsen, 2019: 97).

Hertil er der blevet spurgt ind til, om de unge respondenter selv mærkede ændringer i deres håndtering og fortolkning af retningslinjerne, under første og anden bølge. De blev yderligere spurgt ind til, hvorvidt de har håndteret retningslinjerne forskelligt hen over de to bølger, og hvor de synes det gav mening hhv. at følge dem og bryde dem. I den forlængelse ønskede vi særligt at belyse, hvordan de selv forklarer og retfærdiggør deres mulige afvigelser, fra nogle retningslinjer frem for andre, og hvilke overvejelser der lå bag disse handlinger.

Udførelsen af interviews

Flere fordele ved at udføre semistrukturerede interviews er, at det er muligt at opnå en fleksibilitet, og kunne tilpasse sine spørgsmål undervejs, samt at stille opklarende og uddybende spørgsmål, afhængigt af hvordan samtalen udvikler sig (Poulsen, 2019: 88). Interviewene er foregået via zoom, med to gruppemedlemmer til stede; en der udfører interviewet og en der observerer hvorvidt respondentens besvarelser af tilstrækkelige (Brinkmann og Tanggaard, 2015: 36). Ved at anvende zoom, er der mulighed for at få den mest virkelighedsnære interaktion, uden at mødes fysisk, da der er taget forbehold for COVID-19.

Enkelt eller fokusgruppe interviews

Ved at benytte enkeltpersons interviews, med et fokus på egne private oplevelser, er det muligt at søge en dybere viden om unge individers adfærd og deres retfærdiggørelse af den. Ved at fravælge gruppeinterviews, mindsker vi en risiko for forvrængning af sandheden, i forhold til at de enkelte respondenter, kan blive påvirket af de andre respondentes holdninger i rummet.

Udvælgelse af respondenter

Vores respondenter er afgrænset til unge mellem 19-26 år, der i foråret 2021 er studerende. Dette er gjort fordi de både udgør en relativ homogen gruppe i alder og hjemsendelse fra studie, og desuden har de unge særligt været fremhævet i medierne. Hertil har det i HOPE målingerne fremgået tydeligt, at det særligt er unge i alderen 18-29 år der har den højeste følelse af ensomhed (Petersen og Roepstorff, 2021, graf 17 & 18). Alt det fokus på ungdommen, har derfor gjort os nysgerrige på, om det særligt er denne aldersgruppe der er mere tilbøjelig til at bryde retningslinjerne. Der er samtidig taget forbehold for civilstatus, boligsituation og tidligere smittetilfælde hos den enkelte, for at udelukke andre faktorer der kan spille ind i deres besvarelse. Ved at afgrænse målingerne til den unge gruppe, sorteres andre typiske faktorer som familieforpligtelser og fuldtidsarbejde fra, der ellers kan spille en rolle i målingerne.

Kontakt med respondenterne

Vi har udvalgt respondenterne blandt vores egne kredse, da vi alle selv er studerende, og de fleste vi kan få kontakt til også er studerende. Der er blevet taget forbehold for at respondenterne ikke skal være nære relationer til os, der i forvejen kender til projektet. Derfor

har vi spurgt blandt venner, om de kunne sende os videre til deres bekendte, og dermed sørget for, at respondenterne ikke har en direkte forbindelse til os eller vores undersøgelse.

Interviewguide

At udarbejde en interviewguide er et vigtigt redskab, for at kunne operationalisere det teoretiske arbejde til simpelt talesprog. Det er vigtigt at sørge for at problemformulering og målgruppen, bliver afspejlet korrekt i guidens udformelse. Hvis der ændres i en af ovenstående punkter, skal det rettes til, for at få et så korrekt og homogent udgangspunkt for interviewets undersøgelsesspørgsmål (Poulsen, 2019: 103). Ved at anvende guiden til at danne et tematisk overblik, og som redskab til at støtte os til, har det været lettere at udføre flere interviews, der kommer omkring de samme emner. Dermed er det lettere at gå i dybden med forskellige temaer, og udfolde disse på tværs af interviewene efterfølgende. Desuden har vi været særligt opmærksomme på, ikke at støtte os for meget til interviewguiden, da det ville kunne forhindre os i at være aktivt lyttende, og dermed skade selve interviewet (Poulsen, 2019: 104).

Transskription

Som det også fremgår i vores interviewguide (Bilag 1), har vi under udførelsen af vores seks interviews optaget dem, så vi senere har kunne transskribere dem. Ved transskribering går interviewet fra at være talesprog til at være skriftsprog, hvilket betyder at tonelejet er et aspekt af samtalen der ikke kommer med. Respondenternes toneleje kan give en anden opfattelse for betydningen af et svar, og det er derfor vigtigt at forholde sig til dette efterfølgende, hvilket vi har skulle være opmærksomme på under analysen af interviewene (Brinkmann og Tanggaard, 2015, 43). Ydermere har vi, for at forbedre læse kvaliteten, sat tegnsætning og derfor også afbrudt nogle sætninger, da skriftsprog har gjort det overskueligt at orientere sig i interviewene. I forbindelse med at fremhæve udsagn og opnå en helhedsforståelse af svarene, har vi under vores analyse været opmærksomme på, at transskriptionen er en oversættelse af empirien, og der kan derfor være gået noget information og mening tabt undervejs i forbindelse med transskriberingen (Ibid., 2015). Transskriptionen af vores interviews kan ses i bilag 2.

Analysemetode

Ved at anvende en tematiseret analyse til at undersøge fire udarbejdede temaer, der er baseret på vores arbejdsspørgsmål og teoretiske afsæt, gør det dermed muligt at inddele

respondenternes svar i nye og eksisterende opstillede tematikker (Thagaard, 1998: 28). Hertil opstod der primært fire overordnede temaer. De forskellige temaer undersøger blandt andet de unges forståelse af retningslinjerne. Hvordan de unges hverdagsrutiner og sociale møder er blevet ændret, samt de unges ansvarsfølelse overfor samfundet. Til sidst sættes et fokus på forsamlingsforbuddet, og dertilhørende ændringer i adfærden. Med forbehold for at udsagn kan benyttes uden sammenhæng, og dermed resulterer i at de får tillagt en ny betydning, har dette været en særlig opmærksomhed i arbejdet med empirien (Thagaard, 1998: 181-183). Dette er gjort ved at forsøge at fremføre den reelle mening der optræder ud fra respondenternes svar, frem for at forsøge at tilpasse svarende til opgaven, ved at implementere dem i en anden sammenhæng.

De udarbejdede interviews foregår som en interaktion mellem os og respondenterne, og materialet består derfor af respondenternes besvarelser, hvilket gør dem til medforfattere. Det er derfor vigtigt at kunne understrege troværdigheden i den udvalgte data, ved at det er deres individuelle udsagn der anvendes, til at give et unikt indblik i deres følelser og udfordringer med pandemien. Det eneste respondenterne som udgangspunkt har tilfælles, er at de alle er under uddannelse, og tilhører den udvalgte aldersgrupper. De har derfor forskellige baggrunde, holdninger og meninger (Thagaard, 1998: 179). Ved behandling af det indsamlede materiale foretages en fortolkning på de bemærkninger, udsagn og svar, der er kommet undervejs fra respondenterne (Thagaard, 1998: 170-171).

Kvalitetssikring af undersøgelsen

Vi benytter elementer af metodetriangulering ved at anvende HOPE-projektet, og egne målinger fra respondenterne, i kombination af en teoretisk forståelse, som tilsammen skaber rammerne til at se på de unges handlingsmønstre, fra forskellige vinkler.

Ud fra en empiri sensitiv tilgang har det været nødvendigt at arbejde abduktivt, da det ikke er muligt at forudse hvilken retning samtalen kan bevæge sig i. Ved at anvende semistruktureret interviews, er det derfor muligt at arbejde abduktivt, og lade respondenternes svar være afsæt for nye mulige vinkler og tilgange, der kan være relevante at udforske (Kvale og Brinkmann, 2015: 259).

Vi har samtidig arbejdet induktivt, ved at udforske nye tendenser hos ungdommen, som følge af pandemien. Dermed har vi kunne udfolde fænomenerne der opstod, som vi i forvejen ikke havde veletableret viden om, foruden vores egne personlige erfaringer som unge. Ydermere

har vi ved hjælp af en induktiv analyse, kunne undersøge de ligheder og uligheder der går på tværs af respondenternes udtalelser, og formulere nogle mulige forklaringer (Kvale og Brinkmann, 2015: 228-259).

Vi har forsøgt at afdække metodens design så grundigt som muligt, ved at forklare undersøgelsen trin for trin, fra start med litteratursøgning, til hvilken teori vi har valgt og hvorfor, samt hvordan vi arbejder med vores teori og empiri. Desuden hæftes alle transskriberede interviews som bilag, således at de er tilgængelige for læseren.

På baggrund af dette mener vi, at vores undersøgelse er transparent, da der i de foregående metodeafsnit klarlægges, hvordan, med hvem og hvorfor vi har udført interviewene (Jensen, og Kvist, 2019: 55).

Ved at inkludere citater fra vores respondenter, når vi har foretaget analyse på deres udtalelser, har vi opnået gennemsigtighed i vores fortolkninger. Ved at inddele interviewguiden i overordnede temaer, og operationalisere begreber således at de er mere hverdagsnære, har vi formået at måle det vi satte os for, og dermed opnået en højere grad af validitet (Jensen, og Kvist, 2019: 56).

Analyse

Fortolkning af retningslinjerne under COVID-19

På baggrund af vores empiriske undersøgelse, vil vi i det følgende afsnit analysere, hvordan respondenterne fortolker betydningen af henholdsvis restriktioner og anbefalinger, og hvilke indflydelse dette har for respondenternes valg af handling.

Forskel mellem anbefaling og restriktion

I takt med at regeringen løbende, under pandemien, opdaterer restriktioner og anbefalinger, kan der opstå misforståelser om, hvad der er gældende i forskellige perioder. Det kan derfor være svært at navigere i hvad der er anbefalinger og dermed en opfordring, og hvad der er restriktioner, som er decideret ulovlige at bryde.

I forlængelse af diverse restriktioner under COVID-19, har ungdommen måtte indordne sig nye hverdagsrutiner, for at vedligeholde følelsen af en normalitet i hverdagen. Dette håndteres forskelligt blandt respondenterne, og fører blandt andet til søgen efter smuthuller i restriktionerne, og negligering af anbefalingerne i både det private og det offentlige.

I interviewundersøgelsen blev alle respondenterne spurgt ind til, hvordan de opfattede forskellen mellem restriktioner og anbefalinger udstedt af regeringen. Tre ud af seks af respondenterne anvendte ordene; bør og skal, når de fremhævede forskellen på henholdsvis anbefalingerne og restriktionerne. Samtidigt blev sandsynligheden for at få en bøde fremhævet som årsag til ikke at bryde restriktionerne.

» En restriktion er for eksempel når jeg ikke har mundbind på i S-toget, så får jeg en bøde eller hvis jeg går ind i en butik uden mundbind, kan de sige jeg ikke må komme ind... En anbefaling kan være at de (læs: regeringen) siger du kun må være ti personer i dit hus. I den situation kan jeg jo godt invitere 15 hjem, det kan de ikke gøre noget ved. Men hvis jeg er udenfor og de siger man kun må være ti personer samlet, men vi så er 15, så kan jeg få en bøde for det. « (Bilag 2, linje 42-46).

Respondent 6 giver udtryk for, hvordan der er et tydeligt skel i sin opfattelse af restriktioner og anbefalinger, og hvordan respondenter selv navigerer ud fra, om der kan udskrives bøder eller ej, og hvor den udøvende magt ikke kan blande sig. Der er hos flere af respondenter et klart udtryk for en ret til selv at vurdere og fortolke, hvornår og hvorvidt anbefalingerne bør overholdes, særligt i det private hjem. Dette fremhæves i skellet mellem det private rum, hvor der udelukkende er pålagt anbefalinger, og i det offentlige rum hvor der kan være dyre konsekvenser ved brud af restriktionerne.

Forskel på retningslinjer i privaten og det offentlige

De rum hvor unge mødes i, får under COVID-19 pandemien en ny betydning. De bliver for flere af vores respondenter koblet med risikoen for at få en bøde. I den sammenhæng opfattes det private rum som værende sikkert at mødes i, og lemper på anbefalingerne, da de kan slippe bekymringen om at få en bøde. I det offentlige rum er der en tendens hos nogle af respondenterne til, at der tages større forbehold for restriktionerne, da brud kan resultere i bøder.

Ifølge Creswell er den betydning, der tillægges steder sjældent neutral og ofte individuel. Med respondenternes forbehold for at et rum kan opfattes som hhv. sikkert og usikkert i forhold til at risikere bøder, resulterer det i at følelsen af stedet får en ny betydning, og dermed bliver associeret med sikkerhed i privaten og usikkerhed i offentligheden. Selvsamme ses hos vores forskellige respondenter, ved de sociale møder. Særligt respondent 3, adskiller

sig her i sin adfærd, idet der ikke er taget forbehold for konsekvensen af at bryde restriktionerne i det offentligt rum. I respondent 3's vennegruppe opereres der ud fra en holdning om, at der er nogle undtagelser i restriktionerne, blandt andet i bopælen, som også må gælde ude i det offentlige rum.

» Med pigerne jeg ses med hjemmefra, er vi otte tilsammen, så vi har ikke rigtig tænkt over at vi nu skal til at passe på hvor vi sidder samlet. Vi har sgu været lidt ligeglade. Så må folk komme og sige noget, de ved jo ikke om vi bor i et kollektiv sammen os otte personer. « (Bilag 3, linje 86-88).

Der fremgår en forståelse hos respondent 3, om at der findes nogle smuthuller, der gør det muligt at færdes sikkert i det offentlige rum, mens der brydes nogle af restriktioner. Citatet indikerer at der i denne vennegrupper er udarbejdet et fiktivt scenarie, der kan forsvare mulige konfrontationer fra andre borgere, og samtidig anvendes til at undgå bøder. Funktionen af disse smuthuller bidrager samtidig til opretholdelsen af normale hverdagsrutiner i mødet med vennerne, som de var før COVID-19 pandemien.

Tidens betydning for retningslinjernes fortolkning

Schütz fremhæver at manglen på rutiner i hverdagen kan resultere i, at det er svært at fastholde en meningsfuld tilværelse. Hertil understreger han, at der skabes nye handlingsstrategier, der kan være nødvendige, for at håndtere nye betingelser i tilværelsen, hvilket forudsætter, at der kan opretholdes en følelse af normalitet i hverdagen.

Når unge rammes af nye betingelser som følge af virkning af pandemien, ses der hos vores respondenter en ændret adfærd, for at få retningslinjerne, hverdagsrutiner, og sociale behov, til at harmonere.

Hos flere af respondenterne tyder det på, at tidsaspektet har haft en stor indflydelse på, hvorledes de har overholdt retningslinjerne. Særligt udtrykker fire ud af seks respondenter, at de under første nedlukning, ved den første bølge af COVID-19, fulgte retningslinjerne mere nøje, i forhold til anden nedlukning i forbindelse med 2. bølge.

» Især vores generation har jo aldrig oplevet noget lignende førhen [...] Man blev meget skræmt fordi særligt politikerne, gik ud og skræmte folk omkring situationen. De satte ligesom det her "skræmmebillede" op og tog det meget seriøst. Men nu har vi alligevel levet med det i over et år og man har måske også erfaret at "jeg har kunnet komme igennem det".

så det er ligesom blevet en del af hverdagen og man tænker lidt mindre over det nu, fordi var det så slemt, var der nok gået galt allerede. « (Bilag 4, linje 45-51).

Ved første bølge af COVID-19 var virussen ukendt for alle respondenter, og virkede derfor overvældende og skræmmende. Alle respondenter fulgte retningslinjerne i højere grad under første bølge, da de ikke havde tidligere erfaringer at holde situationen op imod. Ingen af respondenterne har haft slemme tilfælde af COVID-19 tæt ind på livet, og COVID-19's chok-effekt er derfor aftaget. Tiden har dermed haft en afgørende betydning for, hvordan nogle respondenter overholder retningslinjerne, i takt med forståelsen af COVID-19, som værende mindre farlig end først antaget.

» Det virkede bare meget mere voldsomt i starten og nu har man vænnet sig til at det bare er noget der er her, det er blevet rutine. [...] Så helt klart har jeg slækket mere på det nu end i starten. « (Bilag 3, linje 71-73).

Fire ud af seks af respondenterne udtrykker, at de under første bølge har dannet nye hverdagsrutiner, som de hurtigt har kunnet falde tilbage i, for at få hverdagen til at fungere under anden bølge.

Respondent 3 understreger, hvordan disse velkendte rutiner lettere bliver lempet på, under anden bølge, da der er en mere velkendt følelse af hverdag end før, koblet med et mere afslappet forhold til pandemien.

I forlængelse af dette bliver det også særligt tydeligt hos respondent 4, at det kan være besværligt at skulle navigere i hvad der er den korrekte adfærd under COVID-19, grundet de hurtigt ændrede retningslinjer.

» Ja det var svært, det synes jeg. Sidste sommer åbnede de op igen, og der blev det lidt mere normalt. Så lukkede de ned igen, og det har bare fortsat. Så det er lidt svært at finde hoved og hale i hvad der egentlig er okay [...]. « (Bilag 4, linje 103-105).

Respondent 4 udtrykker her en frustration over manglende overblik for de gældende retningslinjer, grundet regeringens gentagne ændringer, hvilket kan skabe forvirring og tvivl.

Delkonklusion

Der er flere faktorer, der spiller ind i unges fortolkning og skelnen mellem anbefalinger og restriktioner. Der understreges blandt andet et skel i graden af konsekvenserne ved brud på retningslinjerne. Der er samtidig en forskel i hvordan respondenterne færdes i forsamlings i det private og offentlige, afhængigt af hvor sikre de føler sig i de forskellige rum. Særligt her ses der forskellige handlingsstrategier hos respondenterne, hvor nogle anvender fiktive scenarier, som argumentation for at kunne bryde restriktionerne i offentligheden, mens andre indordner sig restriktionerne i det offentlige, og i stedet mødes i privaten, da de ikke vægter anbefalingernes relevans, i samme grad som restriktionerne. Fælles for flere af respondenterne er, at tendensen til at lempe på anbefalingerne, er steget i takt med, at der er indarbejdet nye velkendte rutiner i hverdagen fra første bølge, og det er blevet mere normalt og mindre farligt, at leve i en verden med COVID-19. Respondenterne har således alle en individuel forståelse af anbefalingerne og restriktionernes relevans, og indordner sig derfor forskelligt, alt efter hvordan disse vægtes og fortolkes.

Ændringer i anvendelsen af det offentlige rum

I det følgende afsnit vil rummets anvendelse under COVID-19 udfoldes. Hertil anvendes flere perspektiver fra arkitekten Jan Gehl og hans studier om livet i byrummet. Særligt fokuseres der på hvilke slags aktiviteter, der stadig foretages under pandemien, og hvordan nogle vurderer uderumskvaliteten, som sikker eller farlig i forhold til smitte, og tilpasser deres anvendelse af de offentlige rum herefter. Samtidig bliver der fokuseret på rummets nye betydning som resultat af nedlukningerne.

Gehl undersøgelse

COVID-19 pandemien og de medfølgende retningslinjer for ens handlerum, har ændret vores anvendelsen af og færden i det offentlige rum, samt aktiviteterne vi foretager os.

Arkitektfirmaet Gehl People, udførte i 2020 en survey-undersøgelse med over 2000 respondenter fra 68 lande, inklusiv København, der undersøgte brugen af offentlige rum under COVID-19 pandemien (O'Connor, 2020).

Hos de respondenter der i Gehls undersøgelse tilkendegav, at de fortsat, og i højere grad, anvendte de offentlige rum under pandemien, fremgik det, at de primært har færdes i lokalområdet. Af undersøgelsen blev det tydeligt, at steder der førhen blot blev benyttet som gennemgang, fik en ny anvendelse til blandt andet udendørs sport, sociale møder med sikker afstand, afslapning, samt scenskift fra hjemmets fire vægge.

I takt med at nogle offentlige rum benyttes i højere grad, og har fået en ændret anvendelse under pandemien, ses en stigning i de valgfri udendørs aktiviteter, samtidig med at den indendørs aktivitet er faldet, grundet retningslinjerne og nedlukningerne af sportshaller, caféer, barer og lignende (Ottosen og Ancher-Jensen, 2021).

I forlængelse af den øgede anvendelse af nogle offentlige rum, forekom der en gennemgående følelse hos HOPE-projektets respondenterne af, at de offentlige rum i højere grad føltes overfyldte og trængte, særligt i lokale parker, på gaden, og ved indkøbsmulighederne (O'Connor, 2020).

De sociale aktiviteter er blevet underlagt nogle faste rammer via retningslinjerne. Dette bemærkes særligt i forsamlingsforbuddet, der fra januar 2021 til slut marts 2021 har været på maksimum fem personer samlet i det offentlige rum (Coronasmitte.dk, 2021). Yderligere har der været en opfordring om at holde sig til én social boble, bestående af de ti samme personer over hele perioden. Retningslinjerne har dermed skabt en stor begrænsning for mulighederne for social aktivitet (Ottosen og Ancher-Jensen, 2021). Behovet for socialt samvær resulterer i

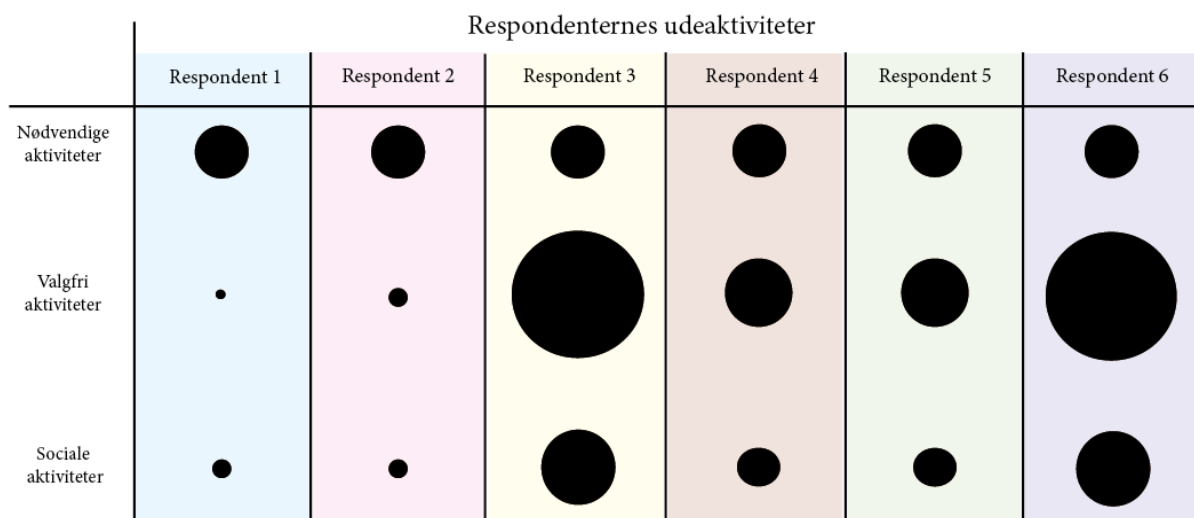
at flere unge, både i det private og offentlige rum, finder alternative måder stadig at kunne mødes på.

» Corona har klart medført rigtig mange gåture med kaffe, fordi det ligesom har været det der var muligt... også fordi man vil jo gerne ses [...] jeg har også en veninde som jeg træner i fitness med, så det endte med at vi mødtes udenfor og trænede, hvilket er noget nyt vi begyndte på. « (Bilag 4, linje 111-115).

Trods at retningslinjerne begrænser mulighederne i det indendørs offentlige rum, ses stadig en stor grad af valgfrie aktiviteter, og sociale følge aktiviteter under COVID-19 pandemien. For ovenstående respondent handlede det om at finde alternative steder at fortsætte sine sportsrutiner og sociale møder med vennerne, tilpasset de nye forbehold.

Mængden af de nødvendige aktiviteter er nogenlunde uændret under pandemien. Dog er foranstaltningerne omkring de nødvendige aktiviteter ændret markant. Størstedelen af befolkningen, der ikke har besiddet en kritisk funktion, har været hjemsendt, og dermed skulle arbejde hjemmefra. Der er tilføjet foranstaltninger som værnemidler, afstand og håndsprit når der handles dagligvarer, og flere er begyndt at handle varer online. De unge har været hjemsendt fra skoler og uddannelser, og det har været nødvendigt at tilpasse sig en hverdag med online hjemmeundervisning.

Den grafiske fremstilling af sammenhængen mellem uderumskvaliteten under COVID-19 pandemien og mængden af udeaktiviteter, kan opstilles som følgende, ud fra vores seks respondents besvarelser.

(Inspireret af Jan Gehl, udarbejdet af gruppe 14, RUC, 2021).

Ved at inddele respondenterne i tre grupper, ud fra deres udeaktiviteter under COVID-19 pandemien, muliggøres det at fremhæve nogle forskellige tendenser i deres håndtering af retningslinjerne, og adfærd ude i det offentlige rum.

I den første gruppe, bestående af respondent 1 og 2, fremgår der en stor afholdenhed overfor alle valgfri aktiviteter, og medfølgende sociale aktiviteter. De to respondenter adskiller sig særligt fra de resterende respondenter, ved at de begge før COVID-19 pandemien, ikke havde en særlig interesse i at deltage i ungdommens drukkultur, der både finder sted i parkerne, private hjem og på natklubberne.

» Hvis dem fra mit studie gerne vil ud i en park, så er det ofte fordi de gerne vil ud og lege nogle druklege, og så skal man være fuld, og den del har bare aldrig sagt mig så super meget. Så jeg har ikke haft behov for at skulle gøre de der ting. Jeg kan sagtens være social med dem på alle mulige andre tidspunkter. Så det, der med at sejle rundt om en eller anden øldåse, et eller andet sted ude i en eller anden park, det er ikke på grund af at der er corona, det behøver jeg bare ikke være en del af. Der kan jeg være en del af så meget andet. « (Bilag 5, linje 202-207).

Målingerne på deres valgfri- og sociale aktiviteter i større forsamlinger, er derfor forventelige, da deres valgfri aktiviteter i det offentlige rum både er hindret af nedlukningen og bevidst fravalgt.

Den anden gruppe, bestående af respondent 4 og 5, demonstrerer en gruppe der reflekterer over både til og fravalg under COVID-19 pandemien.

» Altså, det gør jo, at jeg ses med lidt færre mennesker, men så ses vi oftere end vi gjorde før. Altså, jeg tror, at før var jeg lidt mere sådan, jeg sås med rigtig mange forskellige, men så måske ikke så ofte. Nu har jeg været enormt meget sammen med min tætte veninde gruppe, og måske set mine andre knap så tætte veninder lidt mindre [...] Det er jo bare nogle retningslinjer, der er blevet sat til fem mennesker [...] Men i princippet er det jo fuldstændig ligegyldigt. De har bare sat en eller anden grænse på fem, men om det lige var syv eller fire, det er måske også bare fordi, at fem er et bedre tal end syv, altså det er et underligt tal. Jeg tror også bare jeg er sådan lidt, det er ikke det, der kommer til at gøre, at hele situationen vælter i Danmark, at vi er syv mennesker ude og gå en tur udenfor. « (Bilag 6, linje 138-143 og 394-399).

Begge respondenter fremhæver adskillige overvejelser om både hvem og hvor mange forskellige, de har mødt med under nedlukningen. De er dog begge tilbøjelige til ikke at følge anbefalingerne, da de kan virke en anelse tilfældige, og ikke kan håndhæves i det private hjem. Deres valgfri- og sociale aktiviteter er moderate, men langt større end hos den første gruppe, da de stadig fastholder nogle valgfri aktiviteter i større forsamlingssteder, som de ikke går på kompromis med i deres hverdag, under nedlukningen.

Hos den sidste gruppe, bestående af respondent 3 og 6, ses der relativt få forbehold for COVID-19 retningslinjerne i deres daglige valgfri- og sociale aktiviteter.

» Jeg synes faktisk ikke det har ændret sig så meget i forhold til det med at se hinanden, fordi mange af mine venner er sådan "vi ses bare alligevel". « (Bilag 3, linje 44-45).

Denne tendens til at ses med mange forskellige venner uden særlige foranstaltninger, har været gennemgående hos den sidste gruppe, der begge har vedligeholdt deres store sociale netværk under pandemien.

Deres valgfri aktivitet er særligt stor, da de ikke har foretaget adfærdsreguleringer og gjort sig overvejelser om, at fravælge møder og aktiviteter grundet smittefare. Deres valgfri- og sociale aktiviteter spiller en så vigtig rolle i deres hverdag, at det for dem ikke har været en mulighed at gå på kompromis med antallet af personer de omgås. Dette viser sig også i grafen, hvor deres prikker er markant større end de foregående to grupper.

I forhold til de nødvendige aktiviteter, har alle respondenter vedligeholdt den samme grad af aktivitet som før COVID-19. Dette er aktiviteter som forelæsninger, studiejobs og indkøb, der med nedlukningen har undergået nogle forandringer, men stadig har fundet sted i samme grad i hverdagen. Derfor varierer disse målinger ikke iblandt de forskellige respondenter. Dette understøttes af Gehl, der påpeger hvordan de nødvendige aktiviteter er påtvungne i sådan en grad, at de ikke kan fjernes fra hverdagens rutiner (Gehl, 2007).

Ændring og behov af sociale kontakter

Nedlukningen af barer, biografteatre og caféer, hjemsendelserne, forsamlingsforbuddet og mange andre forhold under COVID-19 pandemien, har alle bidraget til at muligheden for social kontakt har ændret sig. Et rums betydning tilskrives ifølge Creswell af den værdi individet forbinder og tillægger det (Cresswell, 2020). Særligt COVID-19 kan siges at være en faktor der bidrager til, at accelerere processen af nye betydningstillæggelser af blandt andet mange

offentlige parker og lignende steder, hvor det stadig er muligt for unge at mødes.

Dette har medført at anvendelsen af det offentlige rum har ændret sig, og seks ud af seks respondenter italesætter et behov for social kontakt, og hvor mærkeligt det er, pludselig at være så meget alene i hverdagen. Mange respondenter har derfor skulle finde alternativer til deres normale rutiner og vedligeholdelse af kontakter.

I forbindelse med spørgsmålet om hvorvidt respondenterne har benyttet sig af de offentlige rum under nedlukningen, har særligt respondent 6, der som den eneste har været ramt af COVID-19, opsøgt steder der er kendt for at være overfyldte under pandemien.

» Efter december og januar hvor det var mørkt, blev man lidt mærkelig i hovedet af at være så meget hjemme følte jeg [...] Vi har mødtes ret tit ude mens der har været lukket ned [...] Møderne ude i Nørrebroparken, og gåturene langs havnen er lidt blevet et corona tiltag kan man sige [...] Der er egentlig ikke nogle steder vi har fravalgt bevidst fordi de har været overfyldt, tværtimod har det været dejligt med mange mennesker, også ift. at der er så lidt smitte udendørs. Der er virkelig lille chance for at blive smittet, så det har jeg ikke rigtig fokuseret på. « (Bilag 2, linje 245-246, 253-254 og 265-267).

I ovenstående citat italesættes et behov for lavintensitets kontakter, da det understreges at det er dejligt med mange mennesker omkring sig på de offentlige pladser. Respondent 6 påtaler ligeledes, at personen ikke har foretaget markante ændringer i møderne i privaten, og at anbefalingerne om at mødes fem af gangen, er brudt utallige gange.

Citatet indikerer at respondenterne føler ubehag ved at gå meget derhjemme, og indfrier derfor løbende et socialt behov via sine gode venner, der udgør højintensitets kontakter. Både højintensitets- og lavintensitets kontakter, bidrager således til en følelse af normalitet i hverdagen omringet af mennesker, hvilket har været særligt vigtigt for respondenterne.

Dette kan skyldes, at der til tider har været en stor kontrast i, at indfri behovet for social kontakt, der i perioder har været minimeret under nedlukningerne og personens isolation periode.

Modsat respondent 6, har fire af vores andre respondenter, der endnu ikke har været smittet med COVID-19, italesat at de søger, at undgå lavintensitets kontakter så vidt muligt, da det yderligere er endnu en chance for smittekæder, trods den større sikkerhed der er forbundet med at opholde sig udendørs (Bilag 2-7, interview af respondent 1-6).

En af de respondenter der i høj grad undgår de offentlige steder, grundet den øgede befærden,

er respondent 2, der i nedenstående citat svarer på samme spørgsmål om brugen af offentlige steder under pandemien.

» Som alle andre, der har jeg skåret vildt meget ned på min kontakt, jeg har stadig kontakt med dem telefonisk og alt det der sociale medier og sådan noget. [...] Men det er helt sikkert minimeret markant, fordi alle de aktiviteter ud over cykling, de har ikke været eksisterende, så man kunne mødes. [...] Sådan noget som parker rundt omkring. Det er jo, når der er godt vejr, så skal folk ud i parkerne og så er der overfyldt overalt, der har jeg så undgået det [...].
« (Bilag 5, linje 147-148, 152-153 og 190-191).

Denne respondent opholder sig primært isoleret i hjemmet, og har derfor få højintensitets kontakter i sin hverdag. Respondenten vælger aktivt meget befærdede offentlige steder fra, og har derfor nærmest ingen lavintensitets kontakter, bortset fra de nødvendige aktiviteter.

I forbindelse med dette er det relevant at se på forskellen i besvarelserne fra respondent 6, der har været smittet med COVID-19, og de resterende respondenter. Netop det at respondent 6 har oplevet virussens konsekvenser, uden de store bivirkninger, kan have en afgørende rolle på hans holdning og valg om at mødes med lavintensitets kontakter, da han føler sig mere immun. Modsat kan de resterende respondenters bekymring for lavintensitets kontakter og deres smittekæder, være et udtryk for en generel frygt for at blive smittet, da de endnu ikke selv har været ramt.

Delkonklusion

Anvendelsen af det offentlige rum har ændret sig i takt med at det under pandemien, har fået en betydelig større rolle for de valgfri aktiviteter. Dette er blandt andet et resultat af indskærpede muligheder for social omgang, grundet nedlukningen af indendørs offentlige mødesteder. Mødestederne er derfor udskiftet, og i et vist omfang rykket udendørs.

Det offentlige rum symboliserer både en vedblivende mulighed for aktiviteter med vennerne, samt et mere usikkert rum, hvor der skal gøres flere overvejelser, i forhold til mulige konsekvenser ved overtrædelser af restriktionerne. Det er tydeligt at de individuelle behov for socialt samvær hos respondenterne, har haft en indflydelse på hvordan og hvorvidt de mødtes i de offentlige rum, for at indfri deres individuelle sociale behov.

Social interaktions betydning for håndteringen af forsamlingsforbuddet

Ud fra respondenternes besvarelser, ses en stor forskel i deres individuelle hverdag. Særligt deres boligsituationer, deres fritidsaktivitet og studie, forekommer meget forskellige blandt respondenterne. Vi vil i det følgende afsnit udfolde og analysere, hvilken indflydelse netop disse faktorer har på respondenternes forhold til forsamlingsforbuddet.

Studie

Da alle respondenter er studerende, har de alle gennem Covid-19 oplevet hjemsendelse fra deres studier, og har dermed skulle tilpasse sig til en ny hverdag med onlinestudie.

Respondenternes hjemsendelse har resulteret i, at der ikke er den samme grad af social interaktion som på studiet, fordi de spontane sociale møder med deres medstuderende, mangler i dagligdagen.

» Min hverdag har været helt ødelagt, det der med at stå op om morgen, spise havregryn og tage et bad og så cykle i skole og ses med mennesker, snakke med folk man møder på gangen når man skal på toilettet, bare det der spontane sociale aspekt savner jeg sindssygt meget. Det er også det der holder en fast i studiet, altså det sociale og dem man studerer med. Ift at sidde alene, er det svært at stå op [...] « (Bilag 2, linje 280-284).

Citatet her indikerer tydeligt, hvordan studiet danner basen for personens hverdag, og at hele hverdagen har ændret sig, da det ikke længere er muligt at møde fysisk. Samtidigt udtrykker personen et enormt savn, til det sociale aspekt af at kunne gå i skole.

Dette understøttes af Schütz teori om hverdagsrutiner, der opretholder mening i hverdagen, og hvordan disse rytmer og rutiner for respondenterne er blevet begrænset.

Også Gehls aktivitetsteori, bekræfter her hvordan respondentens nødvendige aktivitet er at gå i skole, og dette før COVID-19 har været forbundet med sociale aktivitet. Under nedlukningen har dette dog været begrænset, og til tider helt fraværende, hvilket respondenterne finder hårdt.

Ligeledes påpeger respondent 3, et utroligt stort savn til sine medstuderende under hjemsendelsen. Denne respondent har da vi foretog interviewet, dog netop fået muligheden for at komme tilbage fysisk i gymnasiet hver anden uge.

I den forbindelse udtrykker respondenterne en frustration ved folk der ikke husker en test inden de møder op i skole, da dette kan sende hele klassen hjem.

» [...] Sådan noget kan virkelig gøre mig pisset [...] vi alle vil blive sendt hjem når vi alle nu er kommet tilbage til noget som vi har manglet... det kan virkelig irritere mig meget. « (Bilag 3, linje 134-135).

Dette indikerer tydeligt hvor vigtig et element den sociale interaktion i skolen er for respondenterne. Netop dette udtryk for et savn til social omgang under nedlukningen af skolerne, kan have indflydelse på hvorledes respondenterne overholder anbefalingerne for forsamling, da behovet for socialt samvær ikke længere indfries på universitetet, grundet nedlukningen.

Fritidsaktiviteter

Der er stor forskel på hvad respondenterne interesserer sig for, og hvad de foretog sig i deres fritid før COVID-19, samt hvor stor en betydning aktiviteten har for dem. Flere respondenter italesætter at fraværet af fritidsaktiviteterne er en særdeles hård konsekvens af nedlukningen. Selvom respondent 1 giver udtryk for, at det ikke har været svært at tilpasse sig restriktionerne i hjemmet og på universitetet, udtrykker samtidig et stort afsavn til sit frivillige spejderarbejde. Respondenten påtaler hvor stor værdi dette bidrager med i hverdagen, og at forsamlingsforbuddet af denne grund er den sværeste retningslinje at indordne sig.

» [...] Til spejder er man med til at udvikle de her mennesker, og hele ens spejderarbejde, især for mig, betyder rigtig meget, så derfor vil man rigtig gerne afsted, ud og se folk. « (Bilag 7, linje 80-81).

Modsat fortæller respondent 2, hvordan fritiden benyttes på at cykle, hvilket under nedlukningen stadig har været muligt, da både opfordringer til at mødes udendørs og krav til afstand let kan overholdes. Dette kan bidrage til, at det er nemmere at indordne sig forsamlingsforbuddet i den lille sociale bobbel, da det er muligt at fylde hverdagen ud med andre aktiviteter.

» Jeg er rimelig god til at aktivere mig selv, jeg har både guitar og som sagt cyklen, så det er jo ikke sådan, at når jeg er færdig med studiet, så sætter jeg mig ned på en pind og tænker okay, de venner jeg har, dem kan jeg ikke være sammen med og jeg kan ikke lave en skid andet. Jeg har så mange forskellige interesser, så jeg er god til at aktivere mig selv og høre musik, når jeg keder mig. « (Bilag 5, linje 367-371).

Disse citater beskriver de valgfrie- og sociale aktiviteter som Gehl beskriver, hvilket understøtter Schütz teori, omhandlende vigtigheden i at opretholde en meningsfuld hverdag. Respondenternes beskrivelser af, hvorvidt de har mulighed for at kunne indfri deres fritidsinteresser, og værdien individerne tillægger de pågældende aktiviteter, kan således have stor betydning for tilbøjeligheden til at bryde forsamlingsforbuddet.

Hvis det ikke er muligt at indfri interessebaseret indhold i hverdagen, grundet nedlukningen og forsamlingsforbuddet, kan det som Schütz beskriver, resulterer i manglen på en meningsfuld hverdag, i det de vante rytmer og rutiner forsvinder. Dette kan påvirke respondenternes valg af handlinger, og dermed brud på den sociale bobbel, for at fylde dagene ud, og ikke føle sig ensom.

Boligsituation

En anden faktor der har indvirken på, hvordan respondenterne forholder sig til retningslinjerne for forsamling, er ved respondenternes boligsituation.

Respondent 4 bor alene i egen lejlighed. Dette har betydet at personen har tilbragt mere tid for sig selv, og denne nyskabte isolationsfølelse er samtidig blevet forstærket af at respondenterne har givet afkald på rutineprægede sociale arrangementer, såsom madklub.

Respondent 4 påpeger at dette har resulteret i en stor følelse af ensomhed, der beskrives som en følelse af at være *“Palle alene i verden”* (Bilag 4, linje 101).

» Det har også noget at gøre med at når man bor alene har man brug for noget kontakt med andre mennesker, hvor man ikke bare ringer, facetimer eller hvad man nu gør... men det har helt klart ændret hele ens hverdag.« (Bilag 4, linje 79-82).

I kontrast til ovenstående, bor både respondent 1, 5 og 6 sammen med deres venner, hvilket de fremhæver har været en hjælp under pandemien, da dette har medført socialt samvær i hjemmet trods forsamlingsforbuddet.

» [...] Vi bor jo fire herhjemme, som jeg ser til hverdag, så jeg har ikke følt, at jeg har manglet noget på den måde [...]. « (Bilag 7, linje 109-110).

I kontrast til dette udtrykker respondent 6, at retningslinjerne for forsamling ikke er realistiske, og bevidst vælger at trods retningslinjerne. Respondenten besvarer følgende ved et spørgsmål om hvad der får ham til at bryde forsamlingsforbuddet.

» [...] det er jo et socialt behov, ti er jo virkelig få personer. « (Bilag 2, linje 177).

Disse udtalelser udtrykker forskelligheden i respondenternes individuelle behov for social interaktion. Særligt respondenternes boligsituationer spiller en væsentlig rolle i forhold til, hvorledes dette behov bliver afdækket i hverdagen. Dette kan have en stor indflydelse på hvorledes respondenterne forholder sig til forsamlingsforbuddet.

Delkonklusion

For størstedelen af respondenterne kan fraværet af ovenstående faktorer, resulteret i et savn til social interaktion. Respondenterne er dog alle individuelle og forskellige, og der er stor forskel på, hvor meget socialt samvær de hver især har brug for at opsøge i deres dagligdag. Nogle af respondenterne bor alene, mens andre bor sammen med venner. Fritidsaktiviteter og generelle interesser er for nogle af respondenterne blevet hindret, for eksempel spejderfællesskab og fitness interesser, mens andre stadig har haft mulighed for at dyrke deres passion for cykelsport. Faktorerne er relevante i forhold til at belyse respondenternes individuelle behov for socialt samvær. Omstændighederne har ændret sig under COVID-19, hvor nedlukning, hjemsendelse og aflysning af fritidsinteresser, har øget følelsen af at være alene. Dette har for nogle resulteret i et behov for at opsøge socialt samvær, og dermed sandsynligheden for at ikke at følge anbefalingerne for forsamling.

Individuelle behov og samfundssind

Det kommende afsnit vil analysere hvorledes det individuelle behov for social interaktion påvirker respondenternes adfærd under COVID-19.

Ligeledes vil afsnittet udfolde, hvordan samfundssindsmentaliteten, har indflydelse på adfærden. Afsnittet vil også undersøge hvordan frygten for konfrontation ved brud på forsamlingsforbuddet, og om en individuel morale blandt respondenterne, har betydning for valg af handlinger under pandemien.

Individuelt socialt behov

Under udarbejdelsen af de forskellige interviews, dannede der sig et tydeligt billede af et behov for socialt samvær og interaktion i de seks respondenters hverdag. Samtidig er der en tydelig forskel på, hvor stort det sociale behov er hos den enkelte respondent.

Respondenternes individuelle sociale behov, har derfor haft en stor indflydelse på, hvordan de har forholdt sig til retningslinjerne, og hvorvidt de har tilpasset deres adfærd herefter.

Særligt respondent 1 udtrykker et væsentligt mindre behov for socialt samvær, end de resterende respondenter. Denne respondent giver udtryk for, at retningslinjerne ikke har påvirket hverdagen særligt, i forhold til det sociale liv, da behovet for at gå i byen, ses i større forsamlinger eller mødes med sine studiekammerater uden for skolen, i forvejen var relativt begrænset.

Modsat giver respondent 3 og 6 et helt andet perspektiv, da begge udtrykker et enormt behov for social interaktion i deres hverdag, og understreger at de føler dette behov går forud for retningslinjerne for forsamling.

Følgende citat er et svar fra respondent 3, hvor der blev spurgt ind til hvorfor personen, trods forsamlingsforbuddet, stadig havde stor social omgang med sine venner, uden forbehold for forsamlingsforbuddet og anbefalingerne for forsamling i det private.

» I mine vennegrupper er vi alle så sociale [...] man er sammen med nogle hele tiden, ellers så har man følelsen af ikke at have nogle venner [...] vi er en form for gruppegeneration, der bare er så social og ingen af os er typen der bare lige kan være derhjemme flere dage i træk, uden at lave noget. Jeg kan ikke engang forestille mig at være derhjemme, så vil jeg hellere tage en test. « (Bilag 3, linje 108, 110 og 111-114).

Respondenten indrammer ved brugen af ordet gruppegeneration, den unge generation som værende afhængig af at indgå i grupper, og understreger samtidig at det ikke er en mulighed at være alene, uden at det medfører en følelse af ensomhed. Citatet fremhæver en forestilling om, at netop denne gruppegeneration er indlejret med vante muligheder for konstant at være social. I denne forbindelse har COVID-19 resulteret i at gruppegenerationens muligheder for socialisering er blevet begrænset, hvortil respondenterne udtrykker at det sociale behov er så nødvendigt, at personen ikke kan forestille sig at være det foruden.

Respondent 6 understøtter respondent 3 i sin besvarelse af, hvorfor forsamlingsforbuddet brydes, ved at pointerer hvordan personens sociale liv, og lysten til at ses med venner, er en nødvendighed i hverdagen.

I vægningen af eget socialt behov, gælder det for disse respondenter at, de individuelle behov går forud for retningslinjerne for forsamling.

» Vi er jo en del af samfundet og det der med at skulle tænke på alle andre... men man vil også have opfyldt sit eget behov. Hvad er så vigtigst, andres behov eller mit eget behov? Selvfølgelig er ens eget behov vigtigere, men du er også nødt til at tages andres behov i betragtning. « (Bilag 3, linje 235-238).

Hos respondenterne fremgår det tydeligt, at egne behov først og fremmest skal opfyldes. Dog udtrykkes der også en opmærksomhed på, at det er væsentligt at have andres behov med i sine overvejelser.

Dette understøttes af Blumers teori om selvet som værende reflektivt, der formes i den sociale interaktion. Individet er selv nødsaget til at vælge og vurdere sine egne handlinger, gennem en fortolkning af andres handlinger (Harste og Mortensen, 2013: 219).

I den forbindelse er den individuelle holdning til retningslinjerne præget af en gruppementalitet, der påvirkes af de personer der befinder sig i vedkommendes sociale omgangskreds. Denne tendens viser sig særligt hos respondent 3, der udtrykker hvad der er svært, i vurderingen af hvad der er acceptabel adfærd i samfundet under COVID-19.

»[...] Det er mega svært ift. at der er så mange forskellige holdninger til hvordan folk håndterer forsamlingsforbuddet, nogle tager det mega let og andre tager det svært. [...]. « (Bilag 3, linje 32-35).

Trods klare og tydelige anbefalinger fra regeringens side, for hvor mange der må samles, kommer det hos respondent 3 tydeligt til udtryk, at hendes egen vurdering af anbefalingerne påvirkes af, hvordan andre tolker og efterlever dem.

Det bliver derfor svært for respondent 3, at danne sig én fast mening til anbefalingen for forsamling, da personens egen holdning vælges og vurderes ud fra andre menneskers holdning og handlinger, og derfor hele tiden ændres.

Respondent 3 og 6 indikerer at det sociale samvær, har en særlig stor betydning for den unge generation, hvilket skaber en problematik mellem de regelsæt som retningslinjerne indrammer, og de individuelle sociale behov som respondenterne påtaler. Fem ud af seks af respondenterne udtrykker, på hver deres måde, hvordan restriktionerne og særligt forsamlingsforbuddet, har frarøvet dem deres frihed, begrænset deres sociale liv, og ændret deres normale hverdag. Fem af respondenterne udtrykker, hvordan det at få en normal hverdag igen, hvor de ikke skal tage forbehold for restriktioner, men kan handle spontant, er det de mest ser frem til når COVID-19 slutter.

» At man kan være social som man kunne førhen og at man ikke behøver at tænke så meget over tingene [...] Det bliver dejligt... bare at få sit liv tilbage. Jeg føler lidt at det er blevet frarøvet på en måde. « (Bilag 2, linje 306-307 og 312-313).

Citatet understøttes af Schütz chok-effekt, der taler ind i den forandring, som respondenten påtaler COVID-19 har medført ved at skabe en forstyrrelse i de velkendte hverdagsrytmer (Ulff-Møller og Jørgensen, 2005:110). Der fremgår i citatet et tydeligt savn til den hverdag, som respondenten kendte til før COVID-19, hvor der uden forskellige forbehold, var fri mulighed til at indfri sine egne personlige behov. Italesættelsen af *“at få sit liv tilbage”* indikerer, at respondenten finder det svært at skulle forholde sig til den nye hverdag. Restriktionerne begrænser individets mulighed for nemt at indfri egne behov, da det kræver, at respondenten er nødsaget til at vurdere enhver handling før den foretages. Respondenten påtaler således at livet lige nu, ikke kvalitetsmæssigt lever op til det samme, som før pandemien.

Samfundssinds mentalitet

Retningslinjerne har medført at samfundet har forandret sig, hvilket bevirker, at der er opstået nye normer og værdier, der danner rammerne for den sociale færden i samfundet. Dette underbygges blandt andet af Goffman, der beskriver hvordan samfundets underforståede

regler, normer og værdier, tilsammen danner implicitte regelsæt for samfundet. De fastholdes i, de gensidige forventninger vi har til hinandens adfærd, og skaber dermed rammen for de handlinger der anses som acceptable. Under COVID-19 er disse regelsæt blevet redefineret i takt med de nødvendige retningslinjer, som pandemien har medført. Dette har skabt en række nye forventninger til hinanden, i og med at adfærden skal tilpasses og korrigeres i forhold til pandemien. Det er dog forskelligt hvornår disse forventninger til andre, gør sig gældende for den enkelte respondent, og hvorledes personen selv lever op til disse.

Under pandemien har der været ekstraordinært fokus på retningslinjerne. Særligt ved afvigelser fra disse, er de implicitte regler, normer og værdier i samfundet blevet tydeliggjort, hvilket understøttes af Goffman (Harste, og Mortensen, 2013: 233-244). Under interviewene påpeger flere af respondenterne en forventning til andres handlinger, der særligt kommer til udtryk ved observering af afvigelser fra retningslinjerne. Flere af respondenterne påtaler en direkte irritation over folk, der blandt andet ikke bærer mundbind i den offentlige transport og supermarkeder, og anser det som et så simpelt tiltag i hverdagen, at alle burde kunne overholde det.

» Jeg ved ikke om det er fordi at det er blevet en del af normen i samfundet, at det skal man, ligesom med køkultur, der bliver man også irriteret hvis folk ikke overholder det i supermarkedet. Mundbind er også bare blevet indarbejdet som en norm. Hvis nogen ikke overholder det bliver man også irriteret [...] Det kan altså ikke være så svært at overholde! « (Bilag 4, linje 172-177).

Respondent 4 forklarer frustrationen over de personer i supermarkeder, der ikke overholder retningslinjen om brug af mundbind, og sammenligner brugen heraf med køkultur. Mundbind er under pandemien blevet indlejret som en del af normen i samfundet, og når individer afviger fra normen, opstår der tydeligt en splid i samfundet mellem de personer, der overholder retningslinjerne, og de der ikke gør.

Konfrontation og Individualiseret morale

Ifølge Goffman er vi som individer indlejret med en indtryksstyring, hvor vi på den ene side prøver at opretholde et selvbillede overfor andre (frontstage), og på den anden side skjuler sider af os selv, vi ikke vil synliggøre for andre (backstage) (Harste og Mortensen, 2013: 233-237). Under COVID-19 er disse scener blevet tydeliggjort hos vores respondenter, når de har brudt forsamlingsforbuddet, og efterfølgende ville undgå en konfrontation.

Respondent 5 udtrykker en splittelse i forhold til forsamlingsforbuddet ved en sommerhustur. Her var de ti personer samlet i et sommerhus, til trods for at der i den pågældende periode var en anbefaling om ikke at samles mere end fem personer. Når de opholdt sig inden i sommerhuset slappede respondenterne af, hvorimod respondenterne fik en oplevelse af ubehag og konfrontation fra andre, når gruppen færdes uden for sommerhuset i et antal der oversteg forsamlingsforbuddet (Bilag 6).

Ligeledes gør to ud af seks af respondenterne sig nænsomme overvejelser over, hvad de vælger at lægge op på de sociale medier under COVID-19, og beskriver hvordan de direkte har fravalgt at lægge billeder op, der viser at de har mødet med flere end hvad forsamlingsforbuddet har tilladt.

» Mine naboer holder selv meget fest, men jeg ved i hvert fald at sådan noget med at lægge op på sociale medier gør man ikke rigtig [...] Man har ikke lyst til andre skal se det.« (Bilag 2, linje 153-154 og 157).

I overstående citat fremgår der en tydelig forståelse for, hvad der kan blive misbilliget af andre, og derfor aktivt fravælger brugen af sociale medier for at undgå en mulig konfrontation. Dette indikerer en tydelig ambivalens, når det kommer til håndteringen af retningslinjerne, og det selv at skulle navigere i den moralske retfærdiggørelse og derudfra tilpasse sine handlinger.

Denne ambivalens taler Bauman ind i med sin teori om moraleforståelse. Han påpeger, at individets morale er blevet individualiseret, og at dette kan skabe en moralsk ambivalens, ved at individet trods friheden, selv skal retfærdiggøre og stå til ansvar for sine handlinger ud fra et moralsk grundlag (Jacobsen, 2013: 477). Det er således blevet op til den enkelte person at skulle navigere i, hvad der er rigtig og forkert, og de må derfor selv tage det fulde ansvar for sine handlinger, og de betydninger andre tillægger disse. Schütz fremhæver ligesom Bauman, hvordan vores handlingers mening ikke kun kan være subjektivt præget, men at andre kan tillægge vores handling en anden betydning, end den vi oprindeligt selv havde tillagt den, men nu er forpligtet til at stå til regnskab for (Harste og Mortensen, 2013: 223).

Respondenternes morale bliver sat på prøve, da de både skal forholde sig til deres egen forståelse af retningslinjerne, og samtidig må stå til ansvar for deres håndtering heraf. Et eksempel på dette fremgår i respondent 6's besvarelser om valg af handlinger i forhold til retningslinjerne. Respondent 6 lader sig ikke begrænse af retningslinjerne, når det kommer til sit sociale liv, og ser ej et problem i at afvige fra forsamlingsforbuddet. Respondent 6 der grundet tidligere smitte med COVID-19 føler sig immun, føler ligeledes ikke at andre i samfundet sættes i risiko ved denne overtrædelse, da personen kun ses med tætte venner, hvoraf de fleste har haft COVID-19. Dog ser respondent 6 ikke noget problem i at skulle bære mundbind i offentlig transport, og holder også afstand når der handles ind. Ligeledes udtrykker respondent 3 en individuel stillingtagen til, hvad der er rigtigt og forkert i forhold til retningslinjerne.

» Jeg føler ikke jeg udsætter folk på den måde for hvis jeg fx tager mit mundbind af i bussen er det fordi jeg sidder for mig selv, det er ikke fordi jeg sidder ved siden af en gammel dame der føler sig utilpas så tager jeg det selvfølgelig på...det er kun hvis jeg sidder alene for så føler jeg ikke jeg sætter andre i smittefarer. « (Bilag 3, linje 177-180).

Begge respondenter udtrykker således, at de føler deres adfærd kan retfærdiggøres, ved ikke at udsætte folk for smittefare, og tage hensyn der hvor det er relevant. De påpeger, hvordan de føler sig i stand til at vurdere, hvornår retningslinjerne er nødvendige, og hvornår afvigelser fra retningslinjerne kan retfærdiggøres.

I kontrast til dette udtrykker respondent 2 et helt andet synspunkt på retningslinjerne.

» Det er et landsdækkende problem, og det gælder sådan set alle mennesker. Om man så er 5 år eller man er 95 år. Jeg tænker det der med at have det i baghovedet uanset hvad man laver, der altså Corona her. De her restriktioner er ikke for at irritere mennesker, de er her jo for at hjælpe os igennem hurtigst muligt og bedst muligt, så det er måske noget man bare skal have i baghovedet. « (Bilag 5, linje 312-316).

Dette giver et tydeligt billede af, hvor forskellige den individuelle morale er, og hvor stor en betydning det har for respondenters valg af handling. Forskellen på hvordan unge navigerer i forhold til retningslinjerne, og deres personlige behov, afspejler således deres adfærd under COVID-19.

Delkonklusion

Det ovenstående afsnit indikerer tydeligt, at det individuelle sociale behov for interaktion, har utrolig stor betydning for respondenternes valg af handlinger under COVID-19. Samfundets gensidige forventninger, medborgernes kritiske blikke, samt mulige konfrontationer, spiller en stor rolle for, hvordan respondenterne implementerer retningslinjerne i deres hverdag. At skulle navigere i retningslinjerne og tilpasse sin adfærd under COVID-19 pandemien, er en individuel proces, som individet selv må retfærdiggøre og tage ansvar for. Denne retfærdiggørelses proces bygges ikke blot ud fra de underforstået regler og normer i samfundet, men påvirkes også af individets individuelle behov, heraf særligt behovet for social interaktion i hverdagen. Trods det underforstået sæt af regler og normer i samfundet er den individuelle morale, med til at skabe et frirum hvor det enkelte individ må tage stilling til, hvorledes det vil underlægge sig samfundets regelsæt, eller vil trodse normen og følge sin egen intuition.

Diskussion

Er de unge imod samfundssindet?

Forskellen på unges håndtering af retningslinjerne indikeres tydeligt i de seks respondenters besvarelser, hvor der forekommer individuelle handlingsmønstre i deres hverdag og sociale interaktion. Respondenterne udviser forskellige behov for socialt samvær og fritidsaktiviteter. Der er derfor ikke én dominerende handlingsforståelse for, hvordan individer er styret i deres ageren under pandemien, men derimod flere faktorer fra både samfundet, grupperne og egen morale, der kan overlappe i individets valg af handling.

To ud af seks af respondenterne gav udtryk for, at de havde en høj grad af opmærksomhed på at indrette deres adfærd i henhold til samfundets ny tiltagende COVID-19 normer, om accepteret adfærd. Denne håndteringsstrategi understøttes af Goffmans forståelse for, hvordan individer ubevidst tilpasser sig forskellige normer og regler for, hvordan de bør færdes i samfundet (Harste og Mortensen, 2013: 241).

Ud over de respondenter der følger retningslinjerne, ses der flere typer af afvigelser hos de resterende respondenter. På den ene side ses respondent 3 og 6, der i høj grad tilpasser deres egne handlinger ud fra den sociale gruppe de indgår i. Dette bekræftes af Blumer, som den dannende proces der forekommer i interaktionen mellem individer, hvor individet vurderer egne handlinger gennem en tolkning af andres (Harste og Mortensen, 2013). Dog står dette ikke alene, da respondenterne samtidig italesætter, at de ikke anser deres adfærd for værende uansvarlig og til fare for andre.

Respondent 4 og 5 forholder sig meget vurderende af, hvad der er moralsk forsvarligt i deres håndtering af retningslinjerne, og de beskriver begge stort ubehag ved konfrontationer, og overvejer derfor nøje i hvilke situationer de bryder dem.

Disse måder at handle på forklares af Bauman ud fra, at individet er mere fritstillet til selv at vurdere hvad der er moralsk og ansvarlig korrekt, samt at det er styret af udefrakommende reaktioner mod egne handlinger og agerer herefter (Jacobsen, 2013). Samtidig har der vist sig flere situationer, hvor de forskellige respondenters vennegrupper har taget initiativ til, at mødes flere og ikke følge forsamlingsanbefalingerne. Dette tyder på, at de samtidig også påvirkes af gruppementaliteten.

I analysen undersøgte vi, hvorledes der var andre faktorer, såsom boligsituation, studievaner og arbejde, der har indflydelse på, at individer i nogle situationer ufrivilligt bryder

retningslinjerne. I den forbindelse er det iøjnefaldende at individers valg af handlinger i høj grad er situationsbestemt, og at de bliver påvirket af flere faktorer end blot samfundsnormer, social interaktion og egen moralske vurdering.

Særligt hos respondent 1 der har tilpasset sig retningslinjerne og udvist en stor grad af afholdenhed fra møder med venner, fremgår det at boligsituationen har stor betydning i evnen til at overholde forsamlingsforbuddet. Forbuddet har ikke været muligt at overholde hele tiden, idet respondenter bor i et kollektiv med tre venner. Boligsituationen er derfor en faktor der gør, at det ikke nødvendigvis er frivilligt, at personen modstrider anbefalingerne, men at det sker i ens nærmiljø.

Unge boligsituation ser ofte væsentligt anderledes ud end hos de ældre generationer.

Sammenlignes boligsituationen for unge i alderen 18-29 år (uden børn) og den ældre generation i alderen 40-49 år (uden børn), ses der en markant forskel i hvor mange de bor sammen. Særlig for de unge gælder det, at de bor 10 gange så ofte i en husstand bestående af tre personer, 13 gange så ofte i en husstand á fire personer, og 12 gange så ofte i en husstand á fem personer (Bilag 8).

Forskningschef for Statens Byggeforskningsinstitut forklarer, at unge der bor i de danske storbyer, ikke har ideelle boligvilkår og understreger, at de grundet de høje boligpriser og den dyre husleje, ofte ender med at bo på kollegie, bo på venners sofaer, eller i et kollektiv for at kunne dække huslejen (Rysgaard, 2019).

Modsat er der generelt en tendens hos den ældre generation, at de grundet deres alder har et solidt fundament for en kernefamilie og økonomi. Dette understøttes af dansk statistik, hvor ældre mellem 40-49 år, der bor med deres børn i en husstand á fire, udgør 2,5 gange så mange som den unge generation.

Det understreger respondent 1's problematik, idet unge generelt har flere individuelle kontakter, da de både har deres bofæller, kæreste og dem de omgås med i hjemmet fra egen bobbel og bofællernes bobbel. Hvorimod kernefamilierne typisk har én fælles bobbel, og vil derfor have færre udefrakommende gæster, der florerer i deres hjem.

Det er derfor ikke overraskende at ungdommens boligsituation, er en faktor der kan starte flere smittekæder.

Er det primært ungdommens skyld eller har de færre muligheder end andre generationer for socialt samvær?

Den unge generation har været i søgelyset siden pandemiens indtræden i Danmark. De har været under hårde anklager, for at være den generation der bærer størstedelen af ansvaret for smittespredningen i samfundet (Bruun, 2020).

Adfærdsforsker Hansen italesatte en frygt og formodning ved starten af pandemiens indtræden i Danmark. Han påtalte at unge vil være de helt store smittespredere. Han påpeger, at det skyldes deres mere laissez faire holdning til de risici, der er forbundet med virussen, samt at de unge er udenfor pædagogisk rækkevidde, og at det eneste deres forældre kan gøre er at forsyne dem med håndsprit (Ibid., 2020).

Effekten ved at en adfærdsforsker italesætter, at de danske unge formodentligt vil bære en stor del af ansvaret for smittespredningen, kan typisk medføre et narrativ om, at ungdommen er årsagen til en stigning af smitten i Danmark. Dette kan antagelsesvis medføre forskellige reaktioner ved observationer på brud af retningslinjer, alt efter hvilken generation personen tilhører i samfundet. Det kan formodes, at hvis en ung person observeres bryde retningslinjerne, kan det skabe større reaktioner fra medborgerne, end hvis en fra en ældre generation foretager samme handling, grundet den større opmærksomhed på den unge generation.

Ved et pressemøde den 22. oktober 2020 fremlagde statsministeren, at smittespredningen i Danmark havde nået sit hidtil højeste niveau. Med 859 smittetilfælde på et døgn, rettede regeringen et fokus mod udendørs druk adfærd, der særligt ramte den unge generation, hvor de slog hårdere ned på adfærden, med flere specifikke restriktioner (Berlingske.dk, 23/10-2020). I den sammenhæng blev det forbudt at indtage alkohol i busser, herunder partybusser, samtidig med at det blev forbudt at sælge alkohol i kiosker efter kl 22. Disse udfoldende restriktioner blev en tilføjelse til de allerede eksisterende krav om, at restauranter, barer og caféer skulle lukke ned for al servering kl 22.00 (Berlingske.dk, 23/10-2020).

De yderligere retningslinjer fungerede hermed som en hindring for de unges handlemuligheder, når det kom til at holde efterfester i de nærmeste parker, og købe alkohol i de nærliggende kiosker. Dette blev formentlig indført for at undgå de forskellige smuthuller, der hidtil havde fundet sted blandt de unges adfærd. Dette resulterede derimod i en tendens til, at de unge i stedet flyttede efterfesten hjem i privaten.

Direktør for sundhedsstyrelsen Søren Brostrøm udtalte i marts 2020 følgende:

“Udendørs arrangementer om foråret eller sommeren vil have en betydelig mindre risiko end et tæt arrangement i et dårligt udluftet lokale.” (Statsministeret.dk, 06/03-2020).

Brostrøm har af adskillige omgange opfordret til, at alle sociale møder bør foregå udendørs, grundet den mindskede smitterisiko. Dette modstrides af de supplerende retningslinjer, idet de indskærper ungdommens muligheder for at efterleve opfordringen om, at mødes ude i det offentlige rum, da det ikke stemmer overens med deres festkultur. Dette resulterer i at ungdommen på ny, tilpasser deres sociale adfærd efter de nye retningslinjer, og derfor flytter festen hjem i det private, hvor de sandsynligvis i forvejen har fyldt køleskabet op med diverse alkoholiske drikke.

Da de skærpede restriktioner ikke mindskede antallet af fester, pressede det derimod ungdommen til at finde nye alternative steder, hvor de kunne afholde dem. Dette resulterede blandt andet i en ny tendens, hvor der opstod piratfester, ved at arrangørerne fandt afsides liggende steder at holde store fester (Rasmussen og Møller, 2020). Derfor havde det formentlig været bedre at holde mulighederne for køb af alkohol og udendørs efterfester åbne, i forhold til de høje smittetal.

Tages de unges boligforhold og mængden af kvadratmeter i betragtning, kan der argumenteres for, at det er mere ansvarligt at afholde festerne udendørs, frem for at flytte dem hjem i privaten, idet festerne alligevel ikke forsvinder. Selvsamme ses hos adskillige af vores respondenter, der forklarer at de har flyttet festen hjem i det private, selvom de generelt i deres sociale møder, foretrækker at socialisere sig i det offentlige rum for at undgå smittespredning.

I den forlængelse er det interessant at overveje, om det udelukkende er ungdommen der har opereret i de førnævnte smuthuller, eller om de blot er den generation der er blevet taget på fersk gerning, grundet manglen på private udendørs alternativer, som ældre generationer kan formodes at have til rådighed, for eksempel et hus med en stor have og terrasse.

Ungdommen som den mindst udsatte befolkningsgruppe og adfærden herefter Adfærdsforsker Hansens tese, bekræftes samtidig i målingerne fra Statens Serum Institut (SSI) foretaget i efteråret 2020, der viser, at ungdommen har været den største smittekilde under pandemien. I undersøgelsen fremgik det at unge mellem 20-29 år havde en smitteprocent der var næsten fire gange højere, end hos den ældre generation over 65 år. Tallet for indlæggelser er dog helt omvendt. Hvor de unge ofte stryger igennem uden at

mærke symptomer, har kun 1% af de smittede unge været indlagt på grund af smitte med COVID-19, hvorimod de 65+ åriges indlæggelsesprocent er på 30% af de smittede (Sundhedsstyrelsen.dk, tabel 2.6, 2021).

Det kan dog formodes, at dette generelt gælder når det kommer til ungdommen og smittekæder, særligt grundet deres livsvaner og mængden af social omgang, som ældre generationer ikke deler.

Tages der et kig på de velkendte influenzaer, som raserer landet af flere omgange årligt, er smittekæderne antageligvis de samme, som de ses med COVID-19. Influenzaen har samme smitemåder, der både foregår via dråbesmitte i form af nys, og ved direkte kontakt mellem mennesker (Statens Serum Institut, 14/09-20). Med udgangspunkt i målingerne om skadestuebesøg, grundet smitte med influenza, fra statens serum institut, er der en generel tendens til, at særligt den unge gruppe i alderen 20-29 år, er hyppigere på skadestuen med deres symptomer (Statens Serum Institut, 14/09-20). Disse tal kan antageligvis forklares med, at der generelt er flere unge der smittes med influenzaen. Sammenlignes samme år med antal indlagte patienter med influenza, er der en tydelig tendens til at det særligt er de ældre generationer på 55+ der bliver alvorligt syge. Samme forbindelse mellem smittede og indlagte ses ved COVID-19, hvor der på trods af de højere smittetal blandt ungdommen, er færre indlagte (Statens serum institut, 18/05-2021, Tabel 2.6).

Sundhedsstyrelsen har defineret nogle særlige risikogrupper, der har en større risiko for et alvorligt sygdomsforløb inficeret med COVID-19. Særligt fremhæves grupperne: Ældre over 80 år, personer med kroniske sygdomme, og gravide kvinder (Statens serums institut, 09/05-2021).

Christian Wejse afdelingslæge på infektionsmedicinsk afdeling, italesætter en tendens til at unge tolker det, at de ikke hører til nogle af risikogrupperne, som at de ikke kan blive alvorligt ramt af virussen. Hertil fremhæver Wejse, at der er en lav risiko for, at de unge får et alvorligt sygdomsforløb, men at det samtidig ikke er ensbetydende med, at de er udødelige (Tingsted, 2020).

I denne forbindelse er det interessant, at direktøren for sundhedsstyrelsen i starten af pandemiens indtræden meldte ud *"Langt de fleste af os, der er unge og friske, vi vil ikke blive alvorligt syge."* (Statsministeret.dk, 17/03-2020).

Herved formår Brostrøm at understrege, at unge og raske mennesker ikke skal bekymre sig om et alvorligt sygdomsforløb, trods muligheden for smitte.

De adskillige udmeldinger fra blandt andet landets frontfigur inden for sundhed, der informerer om at COVID-19 ikke er farlige for de unge, og at det snarer er undtagelsen end reglen når de rammes hårdt, kan antageligvis gøre det ekstraordinært svært for de unge at udvise samfundssind og følge alle retningslinjer.

Desuden lukkede statsministeren landet ned med argumentet om, at vi skulle knække smittekurven ved at stå sammen hver for sig, for at udvise samfundssind og dermed reducere hospitalsaktiviteten og undgå en alvorlig situation med overfyldte hospitaler (Statens serum institut, 15/04-2020).

Idet alle målinger fra SSI indikerer, at det ikke er ungdommen der fylder hospitalerne op, trods de høje smittetal, kan dette være endnu en faktor der ikke motiverer ungdommen til at udvise det forventede samfundssind. Faren ved smitte er blevet fremlagt som minimal, og de kan derfor ikke bære skylden for de overfyldte hospitaler. Samtidig udviste respondenterne en korrigerende adfærd inden møder med særlig udsatte grupper, for netop at hindre alvorlig smittespredning. Dette demonstrerer en smitteforebyggende adfærd hos de unge, i vurderingen af hvor den har været særligt nødvendig. Disse skift i adfærd, afgjort af den situation de unge befinder sig i, tyder på, at det er en individuel vurdering der foretages løbende. Hermed opstår et dilemma i, at unge smittes mere uden at belaste sygehuset. Derfor kan det diskuteres, om det overhovedet er nødvendigt med de stramme tiltag og beskyldning af ungdommen, så længe de kan reflektere over deres omgang med særligt udsatte grupper. Følelsen af at virussen ikke er farlig som først antaget, er et gennemgående tema hos fem af respondenterne, og taler ind i den generelle holdning hos den danske befolkning.

Dette bekræftes gennem HOPE, der spurgte danskerne: "I hvilken grad frygter du konsekvenserne af den nuværende situation med corona-virussen". Hertil svarede 90 procent af befolkning i marts 2020, at de var meget bekymrede for konsekvenserne af virussen. Efterfølgende er tallet for bekymrede borgere faldet til 60 procent i april 2021. Samtidig ses en stigning i optimismen for, at Danmark i den nærmeste fremtid vil genvinde kontrollen over virussen.

Hos respondenterne fremhæves der ingen bekymring for selv at blive smittet, hvilket de understreger med deres unge alder og fysiske helbred. Denne argumentation taler ind i Wejses bekymring om, at de unge føler sig udødelige, og at de derfor ikke ser det store behov for at beskytte sig selv mod COVID-19. Dette kan ses som, at den unge generation, grundet

de ikke er i risikogruppen, fremstår mindre altruistiske i deres adfærd, da de er den gruppe med den højeste smitteprocent, og derfor udgør en større risiko for andre i samfundet ved at sprede smitten.

HOPE-projektet har undersøgt danskernes smitteforebyggende adfærd, målt ud fra hvilken grad de er opmærksomme på forsamlinger.

I målingerne forekom der en generel tendens hos den danske befolkning til, at der i perioder efter fornyede retningslinjer, var en høj grad af opmærksomhed på forsamlinger. Dog ændrer dette sig, efter den 20. januar 2021, hvor der ses en markant faldende opmærksomhed på forsamlinger, trods der ikke er foretaget ændringer i forsamlingsforbuddet (Petersen, 2021). Dette indikerer, at der er en omfattende tilbøjelighed hos den danske befolkning, til at der med tiden, lempes på anbefalinger for forsamling.

Hos respondenterne var der ikke kendskab til alvorlige sygdomsforløb med COVID-19 iblandt venner og bekendte, hvilket medfører at situationens alvor, kan forekomme mindre farlig over tiden. Er selvsamme gældende hos størstedelen af den danske befolkning, kan tendensen til at lempe på anbefalingerne, i takt med de faldende smittetal, hurtigt accelererer en mere laissez faire holdning til forsamling, ikke kun hos de unge, men på tværs af alle generationer.

Trods den lille risiko for fysisk at blive alvorligt syg af COVID-19, er der en bagside for unge. I HOPE-projektet er der foretaget målinger på ensomhed i den danske befolkning. I målingerne fremgår det, at særligt den unge generation er påvirket under pandemien og føler sig meget ensomme (Petersen og Roepstorff, 2021, graf 18.1). Følelsen af ensomhed er markant faldende jo ældre generationer der måles på. Allerede ved den voksne generation på 35-55 år, er følelsen af ensomhed halveret, og ved den ældste generation på 56+ år, er den stort set ikke eksisterende (Petersen og Roepstorff, 2021, graf 18.1).

Respondenterne udtrykker alle et stort savn til social omgang og forskellige valgfri aktiviteter, hvor der typisk også er en høj grad af social interaktion. Hertil understreger flere, at de vil føle sig ensomme og meget alene hvis de ikke kan se deres venner.

Frygten for ensomhed spiller en væsentlig rolle for flere af respondenterne i deres overvejelser om, at omgås med deres venner.

Socialt samvær kan for størstedelen af den unge generation være et bærende element til at undgå følelsen af ensomhed. Dette udfordres undertiden af de COVID-19 retningslinjer, der slår hårdt ned på forsamling og antal venner, det er tilladt at mødes med.

Trods den stigende opmærksomhed på ensomhed som resultat af pandemien, har Mary Fonden foretaget undersøgelser på ensomhed i befolkningen over de seneste ti år. Særligt har følelsen af ensomhed hos de unge i alderen 16-29 år, været stigende siden undersøgelsens begyndelse, og generelt ses en tendens til, at de unge ligger over gennemsnittet i følelsen af ensomhed (Mary fonden, Tabel 1, 2020).

Det kan derfor diskuteres, om pandemien alene kan være årsag til de høje målinger på ensomhed blandt de unge, da der i forvejen er belæg for at de unge udgør den aldersgruppe der føler sig mest ensomme, og at der er andre faktorer, der har været eksisterende de seneste ti år, som påvirker ungdommen. Det kan dog anses som en styrke, at pandemien og de begrænsninger der ses i retningslinjerne, bidrager til en ekstra opmærksomhed på unges problemer med ensomhed. Dette kan på lang sigt starte flere forebyggende processer og medvirke til en sundere sindstilstand hos ungdommen.

Hvorvidt det er muligt for den unge generation at udvise et større samfundssind, ved at mindske deres sociale omgang yderligere end hidtil set, er formentlig ikke realistisk. Dette kan både skyldes den gennemgående fornemmelse og overbevisning hos ungdommen om, at situationens alvorlighed ikke er så slem som først antaget. Desuden vil yderligere stramninger i deres sociale omgang, formentlig have en stor negativ effekt på deres velbefindende, ud fra særligt respondenternes bekymringer over ikke, at ses med deres venner og følelsen af ensomhed som et resultat.

Konklusion

På baggrund af vores tematiseret analyse af vores empiriske undersøgelse, samt sekundære data fra HOPE-projektet, og projektets diskussion, vil vi her udarbejde en konklusion med henblik på at besvare vores problemformulering som lyder:

Hvordan har individets individuelle behov for social interaktion og samfundssindsmentaliteten indflydelse på unges sociale adfærd under COVID-19?

At vurdere hvad der er den korrekte adfærd under pandemien, er ikke så ligetil for individet, som indledningsvist kunne have været antaget. Igennem projektets udarbejdelse er vi blevet bekendtgjort med vigtigheden af individets individuelle behov og moralske overbevisning for unges adfærd under COVID-19.

I undersøgelsen af ungdommens adfærd under COVID-19, fremgår det tydeligt, at restriktioner fortolkes af respondenterne som værende lovmæssige påbud, mens anbefalinger anses som værende vejledende opfordringer. I analysen fremgår der dog blandt respondenterne, en individuel vurdering af retningslinjernes relevans, og hvorvidt de bør og kan efterleves. Denne vurdering fremgår som det helt store måleparameter i bedømmelsen af retningslinjernes væsentlighed. De individuelle fortolkninger er således relevante faktorer for deres valg af handlinger, og hvorledes de indordner sig, og tilpasser deres adfærd efter retningslinjerne.

COVID-19 har resulteret i, at det offentlige rum har gennemgået en forandring. Retningslinjer for forsamling har påvirket anvendelsen af både det private og det offentlige rum, hvilket har haft en stor betydning for den sociale interaktion under pandemien. På den ene side er det offentlige rum blevet begrænset og delvist lukket ned grundet restriktionerne. Nedlukningen af Barer, Caf er mm., og forbuddet om at mødes i store forsamlings, i parker og andre offentlige steder, har resulteret i at flere har søgt mod søerne, stier og skove, for at kunne vedligeholde kaffedates og sociale møder. Det offentlige rums ændret karakter, har dog også resulteret i, at mange sociale møder er rykket hjem i det private, hvor det har været nemmere at samles, uden at være bundet af et direkte forbud.

Analysen har vist, at særligt det individuelle behov for socialt samvær, har en afgørende indflydelse på hvordan, og hvorvidt unge har mødtes i de offentlige rum under pandemien,

samt behovet for at genetablere sociale aktiviteter på nye måder og steder. Analysen belyser ligeledes, at der er mange forskellige faktorer, der spiller ind i respondenternes individuelle vurdering og adfærd under nedlukningen. Særligt forskelligheden på respondenternes individuelle sociale behov er en afgørende faktor. Det kommer både til udtryk gennem deres pågældende studie- og boligsituation, samt hvorledes de har kunne vedligeholde deres fritidsinteresser. Disse tre faktorer har alle det tilfælles, at de før COVID-19, alle var forbundet med social interaktion med andre mennesker, og at dette under pandemien har ændret sig grundet restriktionerne. Fraværet af henholdsvis fysisk undervisning og fritidsaktiviteter, samt det at bo alene, har vist sig, for nogen at være en motivationsfaktor til at bryde forsamlingsforbuddet. For andre har det blot resulteret i et afsavn til meningsfyldte aktiviteter i hverdagen, men stadig et valg om at efterleve både restriktioner og anbefalinger bedst muligt. Der er således både respondenter der har fulgt retningslinjerne nøje, og andre der har haft en mere laissez faire tilgang til forsamlingsanbefalingerne. Forskelligheden i disse valg af handlinger hos den enkelte respondent, er således også påvirket af gensidige forventninger til hinanden i samfundet, og medborgernes kritiske blikke, samt egen morale. Dette påvirker, hvordan respondenterne fortolker retningslinjerne i deres hverdag, og justerer deres adfærd herefter.

Ud fra analysen af vores empiriske materiale, kan vi konkludere at respondenternes individuelle morale, og deres forhold til begrebet samfundssind, har en afgørende rolle for deres valg af handling under pandemien. Respondenterne er i en vis grad alle opmærksomme på at udvise samfundssind i form af fornødne foranstaltninger, såsom mundbind og afstand, af hensyn til ældre og udsatte personer i det offentlige rum. Samtidigt er det for nogle af respondenterne svært at overholde retningslinjerne, når det kommer til aktiviteter, der påvirker deres vante sociale rutiner, og retfærdiggøre afvigelser herved, med argumenterne at de alle er unge og ligesindet, og dermed ikke udsætter andre for smittefare. De forskellige handlingsmønstre er således påvirket af den individuelle vægtning af egne behov, og hvad de vægter som nødvendigheder i forhold til samfundssindet.

Mangel på socialt samvær under COVID-19 kan resultere i en følelse af ensomhed, hvilket med tiden kan have en afgørende indflydelse på tilbøjeligheden til at bryde retningslinjerne for forsamling, for netop at undgå følelsen af ensomhed. Det er derfor ikke muligt at vurdere, hvornår det er individets egne behov, eller samfundssindet der vægtes højest, men at det

snarer er en konstant vurdering af den enkelte situation, med forbehold for både egen og samfundets velbefindende.

Med HOPE-projektets målinger af tidsaspektets rolle for danskernes opfattelse af pandemiens alvorlighed, påvises at der med tiden er opstået en mere nonchalant tilgang til retningslinjerne blandt danskerne. Ud fra disse målinger og projektets diskussion kan vi konkludere, at det ikke kun er unge der bliver dårligere til at overholde retningslinjerne med tiden, men derimod alle generationer.

På baggrund af projektets diskussion, kan vi ydermere konkluderer at trods ungdommens høje smittetal, og til tider negative medieomtale under pandemien, ikke er ensbetydende med at de unge ikke udviser samfundssind. Der er langt flere faktorer, der spiller ind i denne vurdering. De unge befinder sig i en anden situation end de ældre, og de har fra starten af pandemien fået at vide, at de ikke er i risikogruppe og ikke dør af smitten. Samtidigt er de unge af en meget social kultur, og deres hverdag før COVID-19 bar præg af flere sociale elementer end de andre aldersgrupper. Det kan i den forbindelse været langt mere besværligt for, den unge generation at navigere på tværs af holdninger, morale og behov.

Analysen af vores empiriske materiale giver ikke en overordnet forståelse af den generelle unge befolkning i Danmark, men bidrager derimod med en dybdegående indsigt i den enkelte respondent. Dette er en nødvendighed for at forstå, hvordan respondenternes adfærd under COVID-19 er påvirket af henholdsvis individuelle behov for social interaktion, og moralske overbevisning i form af samfundssinds mentalitet.

Ud fra projektets udarbejdelse kan vi konkludere, at individets individuelle behov spiller en afgørende rolle for adfærden under COVID-19. Projektets analyse og diskussion belyser vigtigheden i, at forstå hvordan netop den enkeltes livssituation, og individets individuelle behov spille en betydningsfuld rolle for fortolkninger af retningslinjerne, og hvordan individet vælger at tilpasse sin adfærd i forhold til dette. Samfundssindsmentaliteten hos den enkelte respondent, er ligeledes præget af egne moralske overbevisninger, hvilket indikerer at være lige så betydningsfuldt for individets valg af handling. Netop de individuelle behov for opretholdelsen af en meningsfuld hverdag, og holdninger hos den enkelte, er altafgørende for hvordan individet vælger at agere under COVID-19.

Litteraturliste

Berlingske.dk (2020) *Dronningens stærke appel bør få alle til at vælge ansvaret* (17/03-20)

<https://www.berlingske.dk/ledere/dronningens-staerke-appel-boer-faa-alle-til-at-vaelge-ansvaret>

(Tilgået: 19/05-21)

Berlingske.dk (2020) *Myndighederne indfører forbud mod salg af alkohol efter 22*, (23/10-20)

<https://www.berlingske.dk/politik/myndighederne-indfoerer-forbud-mod-salg-af-alkohol-efter-22>

(Tilgået: 12/05-21)

Brinkmann, S. og **Tanggaard, L.** (2015) *Kvalitative metoder en grundbog*. 2. udgave.

København K. Hans Reitzels Forlag.

Bruun, N.B. (2020) *Adfærdsforsker advarer: De unge bliver de store smittespredere*, (17/03-20)

<https://avisendanmark.dk/artikel/adf%C3%A6rdsforsker-advarer-de-unge-bliver-de-store-smittespredere>

(Tilgået: 12/05-21)

Coronasmitte.dk (2021) *Nyt fra myndighederne*.

<https://coronasmitte.dk/nyt-fra-myndighederne>

(Tilgået: 18/05-21)

Cresswell, T. (2020) Place. In Audrey Kobayashi, ed., *International Encyclopedia of Human Geography*. Amsterdam, Elsevier, second edition, ss. 117-124.

<https://www-sciencedirect-com.ep.fjernadgang.kb.dk/science/article/pii/B9780081022955109977?via%3Dihub>

(Tilgået: 20/04-21)

Dansk sprognævn (2020). *Årets ord og årets tegn 2020*. (21/12-20)

<https://dsn.dk/nyheder-og-arrangementer/aarets-ord-og-aarets-tegn-2020/?fbclid=IwAR1HyrvKbZjgoW2Az1aLR9cz7s-udt2lo6pYHk7XQj2QyQbRw5kCQuUVskw>

(Tilgået: 17/05-21)

Ejrnæs, A. (2019) Sekundære data i komparative og tidsserieundersøgelser, i Kristensen, C.J og Hussain, M.H (red.) *Metoder i samfundsvidenskaberne*. 2. udgave. Samfundslitteratur ss. 227-228.

Gehl, J. (2007) *Livet mellem husene*. 6. udgave, 2. oplag. København. Arkitektens Forlag.

Harste, G. og Mortensen, N. (2013) Sociale samhandlingsteorier, i Andersen, H. og Kaspersen, L.B. (red.) *Klassisk og moderne samfundsteori*. 5 udgave. Hans Reitzels forlag ss. 217-250.

Jacobsen, M.H. (2013) Zygmunt Bauman, i Andersen, H. og Kaspersen, L.B. (red.) *Klassisk og moderne samfundsteori*. 5 udgave. Hans Reitzels forlag ss. 469-488.

Jensen, M.D. og Kvist, J. (2019) Hvordan laver man en stærk analysestrategi, i Kristensen, C.J og Hussain, M.H (red.) *Metoder i samfundsvidenskaberne*. 2. udgave. Samfundslitteratur ss. 55-56.

Kvale, S. og Brinkmann, S. (2015) Den sociale konstruktion af validitet, i Kvale, S. og Brinkmann, S (red.) *Interview: Det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. 3 udgave. København K. Hans Reitzels Forlag.

Mary fonden, Lasgaard M, Christiansen j, Bekker-Jeppsen M, Friis K. *Ensomhed i Danmark – analyse af befolkningsdata fra 2017. Temaanalyse, vol. 8 "Hvordan har du det?"* Aarhus: DEFACTUM, Region Midtjylland, (2020), Tabel 1.

https://www.maryfonden.dk/files/Ensomhed%20i%20Danmark_pdf.pdf

(Tilgået: 18/05-21)

O'Connor, E (2020) *Public space plays vital role in pandemic*, (07/05-20)

<https://gehlpeople.com/blog/public-space-plays-vital-role-in-pandemic/>

(Tilgået: 08/05-21)

Ottosen, J. & Ancher-Jensen, M. (2021) *Tidslinje over coronakrisen: Hvad skete der og*

hvornår? (05/02-21) [http://thinkeuropa.dk/politik/tidslinje-over-coronakrisen-hvad-skete-der-](http://thinkeuropa.dk/politik/tidslinje-over-coronakrisen-hvad-skete-der-og-hvornaar)

[og-hvornaar](http://thinkeuropa.dk/politik/tidslinje-over-coronakrisen-hvad-skete-der-og-hvornaar)

(Tilgået: 23/03-2021)

Petersen, M.B. (2021) *Adfærdsindikatorer*, (12/05-21), (HOPE-Project, 2021)

https://raw.githubusercontent.com/mariefly/HOPE/master/Adf%C3%A6rdsindikatorer_0512.pdf).

(Tilgået: 12/05-21)

Petersen, M.B. og Roepstorff, A. (2021) *Danskeres adfærd og holdning til corona-*

pandemien, (23/4-21), (HOPE-Project, 2021)

https://github.com/mariefly/HOPE/raw/master/Danskernes_Adf%C3%A6rd_Og_Holdning_Til_Corona-pandemien_20210423.pdf

(Tilgået: 14/04-21)

Poulsen, B. (2019) semistruktureret Interviews, i Kristensen, C.J og Hussain, M.H (red.)

Metoder i samfundsvidenskaberne. 2. udgave. Samfundslitteratur ss. 97-114.

Rasmussen, A. og Møller, M.R (2020) *Hundredvis af festglade unge mødes til hemmelige*

fester, (23/08-20)

[https://nyheder.tv2.dk/samfund/2020-08-23-hundredvis-af-festglade-unge-moedes-til-](https://nyheder.tv2.dk/samfund/2020-08-23-hundredvis-af-festglade-unge-moedes-til-hemmelige-fester)

[hemmelige-fester](https://nyheder.tv2.dk/samfund/2020-08-23-hundredvis-af-festglade-unge-moedes-til-hemmelige-fester)

(Tilgået: 19/05-20)

Rysgaard, K.K (2019) *Drømmen om at bo alene brister for mange unge: Simone er slået*

hjem i boligspillet, (05/04-19)

[https://www.dr.dk/nyheder/droemmen-om-bo-alene-brister-mange-unge-simone-er-slaaet-](https://www.dr.dk/nyheder/droemmen-om-bo-alene-brister-mange-unge-simone-er-slaaet-hjem-i-boligspillet)

[hjem-i-boligspillet](https://www.dr.dk/nyheder/droemmen-om-bo-alene-brister-mange-unge-simone-er-slaaet-hjem-i-boligspillet)

(Tilgået: 21/05-21)

Statens Serum Institut (2020) *COVID-19 i Danmark - Status 7. epidemiuge*, (15/04-20)
<https://www.sst.dk/-/media/Udgivelser/2020/Corona/Status-og-strategi/COVID19-7-epidemiuge.ashx?la=da&hash=75500C3F2D990A479FA8BF6D5B7152E6014F4C95>
(Tilgået: 19/05-21)

Statens Serum Institut (2020) *Influenza*, (14/09-20)
<https://www.ssi.dk/sygdomme-beredskab-og-forskning/sygdomsleksikon/i/influenza>
(Tilgået: 19/05-21)

Statens Serum Institut (2021) *Personer i øget risiko*, (09/05-21)
<https://www.sst.dk/da/corona/Saerlige-risikogrupper>
(Tilgået: 14/05-21)

Statens serum institut (2021) *Coronatal*, (18/05-2021) Tabel 2.6.
<https://www.sst.dk/da/corona/tal-og-overvaagning>
(Tilgået: 18/05-2021)

Statsministeriet.dk (2020) *Pressemøde den 06.marts*, (06/03-20)
<https://www.stm.dk/presse/pressemoedearkiv/pressemoede-den-6-marts-2020/>
(Tilgået: 22/05-21)

Statsministeriet.dk (2020) *Pressemøde den 17.marts*, (17/03-20)
<https://www.stm.dk/presse/pressemoedearkiv/pressemoede-den-17-marts-2020/>
(Tilgået: 18/05-21)

Statsministeriet.dk (2020) *Pressemøde den 23.marts*, (23/03-20)
<https://www.stm.dk/presse/pressemoedearkiv/pressemoede-den-23-marts-2020/>
(Tilgået: 22/05-21)

Sundhedsstyrelsen, (2021) *Coronatal, Indlagte patienter: Køn og alder - Akkumuleret*, (18/05-21)
<https://www.sst.dk/da/corona/tal-og-overvaagning#2> Tabel 2.6
(Tilgået: 18/05-21)

Thagaard, Tove. (1998) *Systematikk og innlevelse : en innføring i kvalitativ analyse*. 1. Udgave. Bergen. Fagbokforlaget, 1998.

Thingsted, A.S, (2020) *Derfor kan coronavirus i sjældne tilfælde gøre unge meget syge*, (27/03-20)

<https://videnskab.dk/krop-sundhed/derfor-kan-coronavirus-i-sjaeldne-tilfaelde-goere-unge-meget-syge>

(Tilgæet: 14/05-21)

Ulf-Møller, B og Jørgensen, B.B (2005) *Hverdagslivets sociologi*. 1. udgave. København K. Hans Reitzels Forlag.